

ФАБИАН ЛЕНК

СКАНДАЛ НА ОЛИМПИАДАТА

Част 10 от „Детективи с машина на времето“

Превод от немски: Ирена Патулова, 2008

chitanka.info

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

---

[1] Темпус — (от лат.). — Време. — Б.пр. ↑

СЪРЕВНОВАНИЕТО

— По местата! Готови! Старт! — учителят Тебелман плесна с ръце и десетина ученици полетяха напред.

Те участваха в бягането на хиляда метра от Националната олимпиада за ученици. Сред тях беше Леон. Той се надяваше, както обикновено да получи почетната грамота на Националната олимпиада. Но първо трябваше да събере необходимите точки. А това означаваше, че днес на всяка цена трябва да победи най-сериозния си съперник Марк и да спечели бягането.

— Давай, Леон! — викаха Юлиан и Ким, които бяха седнали на тревата до пистата.

Леон им махна с ръка и отново се съсредоточи върху бягането — трябва да диша ритмично, да не бърза много в първите четиристотин метра, а и да държи под око Марк, който в момента беше трети. Леон скъси дистанцията между себе си и Марк, не го изпускаше от очи. Маратонките му ритмично и меко докосваха пистата.

След първата обиколка някои състезатели поизостанаха, но Леон не се отлепваше от Марк.

Марк поведе колоната. Поддържаше дяволски бързо темпо, но Леон също не изоставаше. Момчето дишаше все по-трудно и все по-бързо. Хвърли бегъл поглед назад — нямаше никой. Май състезанието се очертаваше само между тях двамата.

Ето го и последния завой. Леон вече виждаше на финала Тебелман с хронометър в ръка. Ким и Юлиан също бяха там — викаха и скачаха. Още двеста, още сто метра...

Леон стисна зъби. Слепоочията му пулсираха, а мускулите му бяха напрегнати до крайност. Марк тичаше леко и елегантно на метри пред него. Откъде има тази кондиция? Леон го следваше плътно, но усещаше, че силите го напускат. Ще загуби състезанието! Освен, ако не даде всичко от себе си. Момчето сви юмруци, отметна глава и се отскубна напред.

Изравни се със съперника си и погледите им се срещнаха. Очите на Марк блестяха, в тях се четеше мъка и отчаяние. И в този момент Леон разбра, че все още има шанс.

Впери поглед напред. Краката му сякаш не докосваха земята, бавно, съвсем бавно, започна да изпреварва Марк.

— Успя, успя! — крещяха Юлиан и Ким.

Тебелман беше толкова близо! Но това е финалната линия! Дългоочакваната финална линия! Леон хвърли един поглед встрани, там, където допреди секунда беше Марк. Няма го! Изведнъж цялото му напрежение се стопи и се почувства лек като перце. Прекоси финалната линия с два метра преднина!

Тебелман погледна хронометъра и го потупа по рамото:

— Браво, Леон, добро време!

Леон успя само да кимне. Ким и Юлиан се хвърлиха на врата му. Марк също дойде да го поздрави.

— Не е зле, страхотно бягане беше — засмя се Ким.

— Дано получа почетната грамота — отвърна Леон, все още задъхан, а после се изтегна на тревата до пистата и се загледа в ослепителното синьо небе. Чудният летен ден къпеше в ярка светлина средновековното градче Зибентан.

— Нямам търпение да започне Олимпиадата — каза той. — Смятам да гледам повечето предавания, най-вече бяганията!

Юлиан се изтегна до него.

— И аз — каза той, — но сигурно в древна Олимпия^[1] е било още по-интересно. Победителите ги отрупвали с дарове и ги почитали като богове.

— Наистина ли?

— Да! Вчера го прочетох в библиотеката. Състезанията били много напрегнати и тежки. Особено надбягванията с колесници!

— С колесници!? — Леон погледна недоверчиво приятеля си.

— Да, с колесници — потвърди Юлиан. — Игрите включвали не само бягане, дълъг скок и хвърляне на диск, а и борба, юмручен бой, надбягвания с колесници. Участниците имали право да използват всякакви средства, за да победят, защото второто или третото място не били важни.

Леон внезапно, както си лежеше на тревата, направи свещ:

— Надбягвания с колесници, огромна слава, ожесточени съревнования? Мисля, че веднага трябва да замина за Олимпия!

— Да не би да имаш предвид посещение в нашата стая на времето? — попита Ким и многозначително се усмихна.

— Точно това имам предвид!

— Да не бързаме толкова! — опита се Юлиан да охлади ентузиазма на приятелите си. — Първо трябва да почетем малко. Дори нямаме представа коя година да изберем.

— Правилно, освен това днес имам курс по грънчарство. Мога да дойда чак след пет часа — съгласи се Ким.

Точно в пет тримата приятели се срещнаха в библиотеката, която се намиреше в сградата на средновековния манастир „Свети Бартоломей“. Но Ким не беше сама. Загадъчната и невероятно умна котка Кия неспокойно скачаше около нея, сякаш знаеше, че точно днес ще се случи нещо необикновено — пътешествие във времето с Темпус.

Библиотеката вече беше затворена. Но Юлиан имаше ключ от царството на книгите. Приятелите се поразходиха между дългите рафтове, избраха си няколко исторически книги за олимпийските игри и се разположиха на масите за четене. Кия скочи върху масата, където седеше Ким. Големите очи на котката следяха всяко движение на момичето, задълбочено над страниците. Ким сбърчи чело:

— Олимпия е разположена на полуостров Пелопонес^[2], на десния бряг на реката Алфей^[3] и на дванайсет километра от Средиземно море. Игрите се провеждали в чест на Зевс^[4] един път на всеки четири години. Тук бил издигнат огромен храм, дълъг 64 м, широк 28 м и висок 20 м, а статуята на Зевс била едно от седемте чудеса на света. — Ким не можеше да откъсне поглед от рисунката на огромна статуя, издигаща се сред множество колони. После продължи: — Десет хиляди зрители можели да наблюдават игрите на стадиона, но само мъже и само неомъжени момичета и жрици имали право да са тук. Игрите продължавали пет дни. В първия ден атлетите^[5] полагали тържествена клетва, на втория били състезанията по бягане, скачане и борба, на третия — надбягванията с коне, на четвъртия имало голямо тържество в чест на Зевс, а на петия ден се определяли победителите в дисциплините бягане, скачане, хвърляне на диск, борба и юмручен

бой. Всичко това било нещо средно между спорт и панаир. Но във всички случаи е било забележително събитие! — Ким изненадано погледна приятелите си: — Освен в Олимпия на още три места се провеждали спортни състезания. Знаехте ли това?

— Не — отвърна Леон, — но, ето, и в моята книга са изброени тези места — Делфи^[6], Истмия^[7] и Немея^[8].

— Така е — намеси се и Юлиан. — А който победи и в четирите града, ставал много богат и получавал титлата „периодонике“^[9].

— Титлата какво?

— Пе-ри-о-до-ни-ке — повтори Юлиан. — Все едно супермен. Чакайте... — и той се наведе над книгата си. — Тук се споменава името на един борец. Казвал се Милон и бил от град Кротон^[10]. Смятали го за най-големия спортист по онова време. Милон побеждавал шест пъти в Олимпия и Делфи, девет пъти в Немея и десет пъти в Истмия. Това е изключително!

Леон и Ким се приближиха до Юлиан и надникнаха над рамото му.

— Страхотно! — каза Леон. — Той изяждал дневно по девет килограма месо, девет килограма хляб и изпивал по десет литра вино. Още като дете всеки ден вдигал теле, за да развива мускулите си.

— Това със сигурност е доста преувеличено — обади се Юлиан.

— Може би, но бих искал да видя този Милон отблизо! Написано ли е кога е станал победител в Олимпия?

Юлиан прокара показалец по редовете.

— Да! Първата му победа е през 532 г.пр.Хр. Преди това е побеждавал като юноша.

Леон потупа приятеля си по рамото:

— Какво чакаме? Знаем точното място, точната година и името на най-големия спортист от онова време. Не е ли по-добре, вместо да гледаме телевизия, да сме там на живо! В Античността^[11], имам предвид! Готови ли сте?

След по-малко от две минути Ким, Леон и Юлиан вече бяха отместили шкафа, зад който се криеше тъмната врата към Темпус. Никой друг не знаеше за тайната врата. Юлиан хвана дръжката, но изведнъж се обърна към приятелите си.

— Какво има? — Ким нямаше търпение да тръгнат. — Ще е като малък спортен излет, няма от какво да се страхуваш!

Юлиан сведе поглед към краката си:

— Не знам какво ми става — отвърна той, — но имам странно усещане!

Ким се разсмя:

— Това е от близостта с Темпус! Стаята на времето винаги всява ужас!

Тя мина покрай Юлиан и се втурна през украсената с магически символи черна дървена врата.

Темпус ги посрещна недружелюбно. Синкавата светлина този път беше съвсем слаба, почти черна. Мъглата, която на кълба се носеше из стаята, още повече затрудняваше децата. Върху безкрайните стени на Темпус имаше хиляди врати, с изписани над тях години, които изчезваха в мъглата и отново се появяваха. Къде беше вратата с цифрата 532 г.пр.Хр.? Ким затвори очи и се заслуша. Още щом влязоха, ѝ направи впечатление, че този път в Темпус е по-тихо. Обикновено от различните врати до тях достигаше смесица от хаотични звуци. Но не и сега. Това я накара да се заслуша внимателно. Усещаше зад себе си присъствието на Леон, Юлиан и Кия, които бяха също толкова объркани, колкото и тя. Подът под краката им пулсираше — като огромно сърце, в ритъма на времето.

Изведнъж децата чува ликуващи възгласи от хиляди гърла. Това стадион ли е? Може би Олимпия? Ким тръгна по посока на възгласите, а приятелите я последваха. Докато вървяха през мъглата, гласовете се усиливаха. Най-последно застанаха пред търсената врата — 532 г.пр.Хр.!

Кия скочи на рамото на Ким. Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху Олимпия. Само така Темпус щеше да ги отведе, където искат. След това преминаха през вратата и пропаднаха в нищото.

---

[1] Олимпия — светилище на Зевс в областта Елида, разположено там, където се сливат реките Алфей и Кладей, в подножието на планината Кронион. Следи от първи поселници тук има още от II хил.пр.Хр. Тук, в храма на Зевс, издигнат през 468–456 г.пр.Хр. от Либон Елидски, била прочутата статуя на Зевс, изваяна от древногръцкия скулптор Фидий — смятана за едно от седемте чудеса на древния свят. — Б.пр. ↑

[2] Пелопонес — полуостров в Гърция, където била разположена Олимпия, както и Спарта — един от най-важните градове държави в Древна Гърция. — Б.пр. ↑

[3] Алфей — най-дългата река на полуостров Пелопонес, Гърция, която извира от планините в областта Аркадия и се влива в Йонийско море. В древногръцката митология това е една от двете реки, които Херакъл отбива, за да изчисти Авгиевите обори. — Б.пр. ↑

[4] Зевс — върховен гръцки бог, с неограничена власт над богове и хора. Обитава планината Олимп, откъдето управлява целия свят. ↑

[5] атлет (гр. „състезание“) — така гърците наричали участниците в състезания. — Б.пр. ↑

[6] Делфи — град и светилище в Древна Гърция, в подножието на планината Парнас. Тук се намирили най-прочутият в древността оракул и храм на Аполон. — Б.пр. ↑

[7] Истмия — тясна ивица суша, която свързва полуостров Пелопонес с континенталната част на Гърция, близо до град Коринт, където се провеждали Истмийските игри — трети по значение след Олимпийските и Питийските. Игрите били устройвани през пролетта на всеки две години в свещения елов лес пред големия храм на морския бог Посейдон. Победителите в игрите били награждавани с венец от целина или ела. — Б.пр. ↑

[8] Немейя — гръцки град, разположен в североизточната част на полуостров Пелопонес. Според гръцката митология тук Херакъл извършва един от дванайсетте си подвига като убива Немейския лъв, който тормозел околността. От 573 г.пр.Хр. на всеки две години тук се провеждали атлетически игри в чест на Зевс. — Б.пр. ↑

[9] периодонике — почетна титла в Древна Гърция, която се давала на атлетите, които са победили в игрите в Олимпия, Делфи, Немейя и Истмия. Известни са 46 атлета, носители на титлата, сред които е и борецът Милон от Кротон, който я печелил шест пъти. — Б.пр. ↑

[10] Кротон — град в Калабрия (Южна Италия), основан от древногръцки преселници около 710 г.пр.Хр. Прочут в древността с добрите си атлети. На мястото на древния Кротон днес се намира съвременният град Кротон, който има около 60 000 жители. — Б.пр. ↑

[11] Античност — общо название за обозначаване на историята и културата на Древна Гърция и Древен Рим. — Б.пр. ↑

ЗАСАДАТА

Леон, все още замаян от спиращото дъха пътешествие през времето и пространството, отвори очи и видя точно пред себе си муцуната на някаква овца. Животното изблея уплашено насреща му, а той се дръпна и се блъсна в Юлиан и Ким. Кия изфуча, а овцата изблея по-силно, сякаш да обясни на кого принадлежи мястото, където са се появили съвсем неканени.

— Добре дошли! — каза Ким през смях. — Много оригинална идея от страна на Темпус да ни изпрати в кошара! Трябва добре да я запомним за обратния път.

Децата излязоха от кошарата с блеещата овца. Навън слънчевата светлина ги заслепи. Макар денят да си отиваше, все още беше приятно топло.

— Колко е хубаво! — не се сдържа Юлиан, когато очите му привикнаха към светлината.

Пред тях се очертаваха извивки на меки хълмове, между които се виеше река. Борове се редуваха с чинари, виждаха се кипариси, акации, смокинови и маслинови дръвчета. Носеше се плътен аромат на тамян и риган.

— Вижте онзи хълм с храма на върха! — извика Ким и посочи на север, като си спомни за рисунката в книгата, която разглеждаха в библиотеката. — Това е храмът на Зевс! А реката сигурно е Алфей!

— Да, намираме се в Олимпия! — зарадва се и Леон. — И сме облечени с тукашните дрехи, твърде оскъдни, естествено, като се има предвид жегата.

Приятелите бяха облечени в бели хитони^[1], а на краката си имаха прости кожени сандали.

— Тук има път — посочи Юлиан и тръгна нататък.

Кия весело подскачаше в краката му, но внезапно спря и се загледа към малката акациева горичка отсреща.

— Какво има? — попита Ким, но в този момент видя какво е привлякло вниманието на котката. Към тях се приближаваха конник и

двама бегачи. Конникът извика нещо.

— Дали не тренират за Олимпиадата? — зачуди се Леон.

— Конникът със сигурност не тренира — подсмихна се Юлиан.

— Може да е треньорът им. Виж колко е едър единият бегач.

Приятелите излязоха на пътя, по който се движеха тримата мъже.

Върху хитона си конникът имаше богато украсен химатион^[2], а бегачите бяха боси и носеха само препаски. Единият наистина беше огромен — с широки рамене, с грамадни мускули и гъста брада. Другият беше с една глава по-нисък и малко по-голям на години от приятелите. Беше слаб, с късо тяло, но с дълги и мускулести крака.

— По-бързо, в името на Зевс! — пришпорваше ги конникът. — И охлювите могат да ви изпреварят!

С облени в пот лица двамата притичаха покрай приятелите и кимнаха любезно за поздрав. Децата отвърнаха и се загледаха след тях.

— Повече от ясно е, че тренират за Олимпиадата. Темпото им е доста добро, въпреки жегата — с възхищение отбеляза Леон.

Междувременно конникът и бегачите стигнаха до рехава горичка от чинари.

— О, не! — извика Юлиан.

— Какво... — възкликна Ким, но Юлиан не я остави да довърши.

— Засада! — извика той към мъжете. — Скрийте се, засада!

Ким и Леон с недоумение погледнаха приятеля си, а Юлиан извика по-силно, за да предупреди атлетите, като сочеше един от чинарите. В този миг и те видяха стрелеца, който се беше притаил на дървото с готов за стрелба лък! Главата му беше покрита с качулка.

Това наистина е засада!

Конникът дръпна поводите и се обърна към Юлиан. После погледна към чинара и мълниеносно се свлече от коня.

— Лягайте! — викна той на бегачите, които бързо отскочиха и се скриха зад храстите край пътя.

Изсвистя стрела и за малко не улучи коня. Животното изплашено изцвили и се изправи на задните си крака.

Фсссс! Следващата стрела се заби в прашния път, а третата улучи храста, където се бяха скрили бегачите. Разнесе се вик.

— Подъл страхливец! — изкрещя Ким към дървото, където стрелецът отново опъваше лък. Само че сега не се целеше в храста, а в Ким и приятелите й!

— Да се скрием! — викна Ким и се хвърли в една падинка. Леон и Юлиан я последваха.

Чу се яростно свистене и стрелата се вряза в дебелия дънер на смокиновото дърво, точно зад тях. Приятелите не смееха да вдигнат глава, сгушиха се един в друг и трепереха. Минаха няколко минути, нищо не се случи. Най-после Леон се престаши и погледна, стрелецът го нямаше!

— Този път ни се размина. Дано никой не е сериозно ранен.

Приятелите се затичаха към мъжете.

— Само да ми падне в ръчичките, в името на Арес^[3]! — изръмжа братият. — Вижте, рани малкия ми брат Филанор!

От ръката на по-слабичкия бегач течеше кръв, беше ранен малко над китката.

— Няма страшно — спокойно каза той. — Само лека драскотина! Видяхте ли проклетия стрелец?

— Не — отвърнаха приятелите. — Имаше качулка на главата.

— Жалко, но така или иначе сме ви много благодарни, че ни предупредихте! — намеси се и конникът. Лицето му беше ъгловато, с малък остър нос и широка брадичка, която подсказваше решителен характер.

— Казвам се Диотимос, а това са двамата ми сина — Милон и Филанор.

Милон? Сърцето на Леон подскочи:

— Прочутият Милон от Кротон? — попита развълнувано той.

Исполинът се удари в гърдите:

— О, вече сте чували за мен? Това ме радва.

— Да — потвърди баща му. — Ние сме от Кротон и ще вземем участие в Олимпийските игри. Милон е изключителен борец, Филанор пък е много добър бегач и ще участва в състезанията за младежи. А аз се състезавам с колесници и съм треньор и на двамата. А сега ни кажете вие кои сте?

Юлиан разказа историята, която винаги разказваше в подобни случаи — изгубили родителите си при разбойническо нападение и сега си търсят работа и подслон.

— Само че още не сме намерили нищо — завърши Ким и хвърли бърз поглед на бегачите.

— Да ги вземем с нас! — предложи Милон. — Децата и котката са ни талисмани!

— Добра идея! — отвърна Филанор. — Освен това ще се грижат за конете, татко.

Диотимос се позамисли, но след секунда се съгласи:

— Е, добре, при нас винаги ще се намери нещо за вършене. Да се връщаме в странноприемницата. Нашият лекар Телестас трябва да се погрижи за раната на Филанор.

По пътя приятелите ги попитаха дали имат врагове.

— Имаме съперници в състезанията — отвърна Диотимос. — Но не вярвам те да стрелят по нас.

— Не знам, във всеки случай нямам доверие на този нещастник Клейтас — добави Милон с глухия си бас.

— Кой е Клейтас? — попита Леон.

— И той е от Кротон и също е борец. В последните игри го победих — обясни Милон. — Казваше, че съм го победил по нечестен начин, но това е пълна глупост, разбира се. Оттогава намрази и мен, и семейството ми.

— Да — потвърди и баща му. — Брат му Арихион пък се състезава с колесници. Него пък аз го победих. Както виждате, нашите семейства не се обичат много. На тези игри Клейтас и Арихион ще се опитат да ни победят. Но нямат шанс, в името на Херакъл^[4]!

Леон погледна многозначително приятелите си.

Докато вървяха към Олимпия, Диотимос продължи разпалено да разказва за спортните успехи на семейството си. По пътя срещаша търговци и селяни, които караха каручки с плодове, зеленчуци и зърно. Видяха и двама музиканти — единия с флейта, другия с лира, както и много дрипави просяци — всички се бяха упътили към свещения град.

Леон слушаше Диотимос с едно ухо — в главата му се въртяха рояк мисли. Какво щастие, че срещнаха знаменития Милон и че ще придружават него и семейството му! Момчето крадешком оглеждаше мускулестите атлети. Съперниците на Милон сигурно се разбягват още преди да е започнало състезанието. Дали огромният мъжага яде и пие толкова много, колкото твърди мълвата? Ако се съдеше по вида му, най-вероятно беше така.

Леон беше впечатлен и от Филанор. Щом младият атлет ще участва в Олимпийските игри, значи има сериозни постижения!

Дано раната не му попречи, помисли си Леон, и в съзнанието му отново изплува стрелецът. Дали Клейтас и брат му нямат пръст в това? Дали някой от тях не изпрати стрелата, за да елиминира най-силния си противник? Нали и те ще се състезават на Олимпиадата. Може би с Ким и Юлиан ще успеят да научат повече. Само че би могло да се окаже дяволски опасно.

— Ето че пристигнахме! — извика Ким и го откъсна от мислите му.

Стигнаха до крепостната стена на града. Зад нея се издигаше белият мраморен храм на Зевс, заобиколен от зелените корони на чинари. На високия му покрив златна статуя на Нике^[5] беше протегнала

тънка, свита в юмрук ръка към искрящото синьо небе. Пред крепостната стена, близо до маслинова горичка, имаше цял град от разпръснати палатки на атлети и дървени будки на търговци. Тази пъстра картина напомняше панаир, където може да се купи всичко: солена аншоа, маслини, овче сирене, сладки, хрупкави меденки и наденички. Момичета продаваха цветя, герданчета и гривни. Търговци си деряха гърлата и предлагаша амулети от стъкло, фигурки от слонова кост и костени гребени. Грънчари бяха наредили стомните си, обуцари хвалеха здравината на сандалите, които предлагат. Имаше и две жени, които се караха коя от тях да сложи плетените си кошници на сянка.

Да, помисли си Леон, докато съзерцаваше богинята на победата, извисила ръст над цялата суматоха, пристигнахме. В Олимпия сме! В града на игрите, където е важна само победата, а второто място не означава нищо и дори е равносилно на поражение. За да победят, спортистите са готови на всичко и това не се е променило до ден-днешен. Въпреки че денят беше горещ, той усети как го полазват студени тръпки.

---

[1] хитон — дреха, направена от една или две правоъгълни парчета плат, прикрепвани на раменете. Хитоните на мъжете били покъси от тези на жените. — Б.пр. ↑

[2] химатион (химатий) — шал или наметало, носено както от жените, така и от мъжете над туниката или над хитона. — Б.пр. ↑

[3] Арес (гр. „отмъстител“, „наказващ“) — бог на войната. Гърците си го представяли като млад, силен, жесток и много ревнив воин. — Б.пр. ↑

[4] Херакъл — най-популярният герой в древногръцката митология. Син на Зевс и смъртната жена Алкмена. Прочул се със своята сила и храброст. По волята на боговете трябвало да извърши 12 непосилни задачи, за да изкупи вината си, че в пристъп на безумие, убива жена си и децата си. В края на живота му боговете го дарили с безсмъртие. — Б.пр. ↑

[5] Нике — древногръцка богиня на победата, почитана като спътница на Зевс и Атина. Изобразявана е с крила, палмово клонче и лавров венец. — Б.пр. ↑

ХУБАВАТА ЕЛИПА

Приятелите тъкмо се готвеха да минат през портата, водеща към храмовия комплекс на града, но Диотимос ги спря:

— Не бързайте толкова, отиваме в странноприемницата! — и посочи спретнатата четириъгълна постройка с яркочервен покрив, близо до палатковото градче.

— Това е къщата на красивата Елипа!

— Коя е тя?

Лицето на Диотимос засия:

— Тя е гостилничарката и най-красивата жена в Олимпия!

Пред къщата имаше красив фонтан. От тризъбеца на мраморния бог Посейдон^[1] бликаше вода.

— След това непременно трябва да разгледаме храма! — прошепна Юлиан на приятелите си, докато вървяха след Диотимос, който в този момент подаде юздите на едно конярче.

— Наели сме конюшня за моите осем коня, а също и помещение за колесницата ми — обясни той и посочи към една ниска постройка. Приятелите видяха разкошна квадрига^[2], украсена с фигури на богове. Те разпознаха Зевс, Аполон^[3] и Хермес^[4]. Около колесницата бяха подредени различни инструменти и юзди. — Ще се разпоредя да сложат легла за вас в съседното помещение. Ще се грижите за конете, съгласни сте, нали?

— Разбира се — в един глас извикаха детективите.

След това Диотимос ги заведе в странноприемницата, където той и семейството му бяха наели няколко просторни стаи.

— Диотимос май е много богат — прошепна Леон на Ким и Юлиан. Вече бяха разбрали, че той притежава лозя и винарска изба в Кротон.

Върху тесен нар в една от стаите лежеше Филанор. До него стоеше мъж с къдрава коса и остра брадичка и преглеждаше раната му. Облегнат на стената Милон ги наблюдаваше.

— Аз съм Телестас — каза мъжът с къдриците, щом видя децата. — Грижа се за здравето на тези атлети и за правилното им хранене. А вие трябва да сте трите забележителни деца, които ни предпазиха от най-лошото.

— Моля, не забравяй и за нашата Кия — поправи го с усмивка Ким и посочи котката.

— Как можах да го направя! — отвърна лекарят и се засмя. Имаше дълъг орлов нос, а очите му бяха топли, тъмни и загадъчни. Умелите пръсти, с които в този момент превързваше раната на Филанор, бяха фини и добре поддържани.

— Ще мога ли да се състезавам? — притеснено попита Филанор.

— Да, в името на Зевс, ще можеш — отвърна спокойно лекарят. — И не само ще се състезаваш, но и ще победиш!

Филанор несигурно се усмихна. Кия скочи на нара и се сви на кълбо върху корема му. Младежът започна да я гали.

— Повярвай ми, ти ще си победителят — повтори Телестас. — Ти си най-добрият бегач сред младежите. Наблюдавах те последните трийсет дни в Елис^[5], където се подготвяше за състезанието заедно с другите атлети.

— И където еланодиците^[6] изпратиха половината спортисти обратно вкъщи — добави Диотимос, който стоеше до вратата.

Милон гръмогласно се разсмя:

— О, да, този път съдиите бяха много по-строги от друг път.

Телестас се надигна:

— Ти също няма за какво да се притесняваш, защото отново си абсолютен фаворит в състезанието по борба.

— Защо са върнали толкова много спортисти? — попита с любопитство Леон.

— Защото се представиха зле — обясни Милон. — В Олимпия се състезават само най-добрите атлети. Това е и работата на еланодиците — да наблюдават спортистите в продължение на един месец и да направят строг подбор.

Леон кимна. Само най-добрите от най-добрите!

— Отивам в булевтериона^[7], за да съобщя за нападението — каза Диотимос.

— Може ли да дойдем с теб? — плахо попита Юлиан.

— Да, но няма да ви пуснат да влезете — отвърна Диотимос.

— Ще те придружим, и това е нещо — бързо отговори Юлиан, защото се надяваше да разгледа храма, който се намираще близо до булевтериона.

След малко трите деца подтичваха след Диотимос.

Стражите пред портата магнаха към групата да минава и приятелите най-после се озоваха в Алтиса^[8], над който се издигаше огромният храм на Зевс.

— Почакайте тук, веднага се връщам — каза Диотимос и изчезна в сградата на градския съвет, която ограждаше голям площад и приличаше на леко заоблена буква „П“.

В този момент Кия, която тичаше след приятелите, измяука. Юлиан се обърна и с ъгълчето на окото си мерна подозрително раздвижване. Един крак, който се подаваше иззад колоната на огромната арка на портата, бързо се скри. Юлиан подсвирна леко и приятелите също се обърнаха. Посочи им с поглед портата и впери очи в нея. Няма начин да е бил стражът, той си стоеше на поста, както и преди малко, с разкрячени крака.

— Какво има? — попита Леон.

— Имам чувство, че някой ни следи — прошепна Юлиан.

Ким преглътна:

— Сигурен ли си?

— Да, но може да не наблюдава нас, а Диотимос...

— Смяташ, че стрелецът се готви за следващ удар? — прошепна

Ким.

Юлиан сви рамене:

— Трябва да сме нащрек и при първа възможност да разберем що за човек е Клейтас — предложи Леон.

— Добре — отвърна Юлиан. После погледът му се спря върху храма на Зевс.

Отблизо той изглеждаше още по-великолепен. Във всеки от четирите ъгъла на покрива имаше по една златна делва. Фронтонът^[9] също беше с позлатени козирки и целият беше изпълнен с пищни композиции от фигури. Надолу се спускаше широка водосточна тръба, украсена по цялата дължина със златни ленти и лъвски глави в различни цветове. Мраморните капители^[10], върху които лежеше покривът, бяха яркочервени. Средната част на колоните бе синя, а долната — в естествения си цвят. Красивият мрамор излъчваше матово

сияние. Пред вратата на храма — като пазач — разперваше клони прастаро маслиново дърво. Свещеното дърво на Зевс!

— Много ми се иска да разгледам храма — каза Юлиан с въздишка, не можеше да се нагледа на светилището. — Само че вратите са залостени, а има и стражи.

Приятелите се огледаха. В Алтиса имаше и други храмове. Наблизо се виждаше петдесетметров храм на богинята Хера^[11] с покрив от печени керемиди.

Зад големия площад видяха и няколко съкровищници^[12] — малки храмове с красиви колони. В тях се пазеха особено ценни дарове от кедрово дърво, слонова кост, злато или сребро, поднесени на Зевс. Зад съкровищниците се виждаше най-горният ред от трибуните на стадиона, разположен извън храмовия комплекс.

След десетина минути Диотимос се върна:

— Какво стана? — попита Ким.

— Говорих с един таксиарх^[13], който си записа всичко за случката — както го нарече. Обеща опасният стрелец да бъде разкрит. Но останах с впечатление, че не му се струва толкова важно — промърмори Диотимос и додаде с горчивина: — Нищо чудно, такова нападение ще е петно върху мирния празник на атлетите.

С мрачен поглед Диотимос закрачи обратно към странноприемницата.

— Но сега ни очаква вечеря при хубавата Елипа, а това със сигурност ще разсее неприятните мисли. Обзалагам се, че Милон вече е гладен. Впрочем, той винаги е гладен.

Милон действително беше огладнял. В просторната кръчма на странноприемницата той омете огромни количества месо и риба. Приятелите с изумление наблюдаваха как се нахвърли върху мацата^[14] — хляб с козе сирене за разядка, след това върху лозовите листа, пълнени с агнешко и лук, и накрая върху калмари на колелца, приготвени с чесън.

Порциите, които великанът унищожаваше, бяха страховити. Изпразваше чиния след чиния с мляскане и не спираше да се хвали с подвизите си в игрите. Приятелите слушаха с възхищение, в това число и Кия, която похапваше риба, близо до Ким. Внезапно котката прекъсна вечерята си и побутна момичето. Ким се досети, че умното животно се опитва да привлече вниманието ѝ и се огледа.

Странноприемницата се пълнеше с хора. Погледът ѝ привлече изключително красива жена, която тъкмо влизаше. Другите посетители също не откъсваха очите си от новодошлата. Сякаш в странноприемницата беше влязла кралица.

— Това е тя! — прошепна Диотимос. — Хубавата Елипа!

Гостилничарката тръгна право към масата, на която седяха приятелите. Беше с овално лице и високи скули, кръгли очи, сочни устни и малък вирнат нос. Носеше зелен хитон от фина вълна, който бе закрепен на раменете ѝ със златни фибули. Косата ѝ бе вдигната нагоре с мрежичка, с вплетени в нея златни нишки.

— Радвам се да ви видя — обърна се тя към Диотимос, когато стигна до масата, но гласът ѝ прозвуча хладно.

Той вдигна чаша:

— И ние се радваме, че сме тук, в името на Дионис^[15]!

Елипа снизходително се усмихна към седналите около масата.

Кия цялата се напрегна и направи гърбица, щом усети върху себе си погледа на хубавата гостилничарка. Ким бе доста изненадана от реакцията на котката.

— Победителите винаги са добре дошли тук — отвърна Елипа. — Олимпия е град на боговете и на славата. А боговете правят така, че да победи този, когото обичат. Като теб и сина ти Милон на последните игри.

Диотимос очевидно бе поласкан, засмя се и отвърна с куп любезности, които Ким не успя да чуе, защото вниманието ѝ беше изцяло погълнато от Кия. Какво я прихваща? Наистина изглежда изплашена. Очевидно изпитва недоверие към гостилничарката.

Ким внимателно погали меката кадифена козина на котката, но животинчето се успокои, едва когато Елипа отиде на съседната маса. Момичето се замисли. Изглежда, Кия е усетила опасност, свързана с жената. Но каква? — питаше се Ким.

Малко преди полунощ Диотимос и синовете му се отправиха към стаите си. Приятелите също се прибраха. Леон и Юлиан заспаха бързо, но Ким остана будна. Беше ѝ горещо, обърна се първо на едната страна, после на другата, но сънят не идваше. Стана и отиде до прозореца. Луната бе пълна, а небето — обсипано със звезди. Въздухът беше топъл и изпълнен с аромати. Пееха щурчета. Изведнъж Ким

присви очи — някаква фигура се откъсна от сянката на стената, която ограждаше Алтиса. Лицето ѝ беше закрито с качулка.

Странно, помисли Ким.

В същия момент фигурата се скри зад големия фонтан с Посейдон.

Ким остана на пост и не сваляше очи от фонтана.

Тайнствената фигура излезе иззад фонтана и се огледа, после се втурна към странноприемницата.

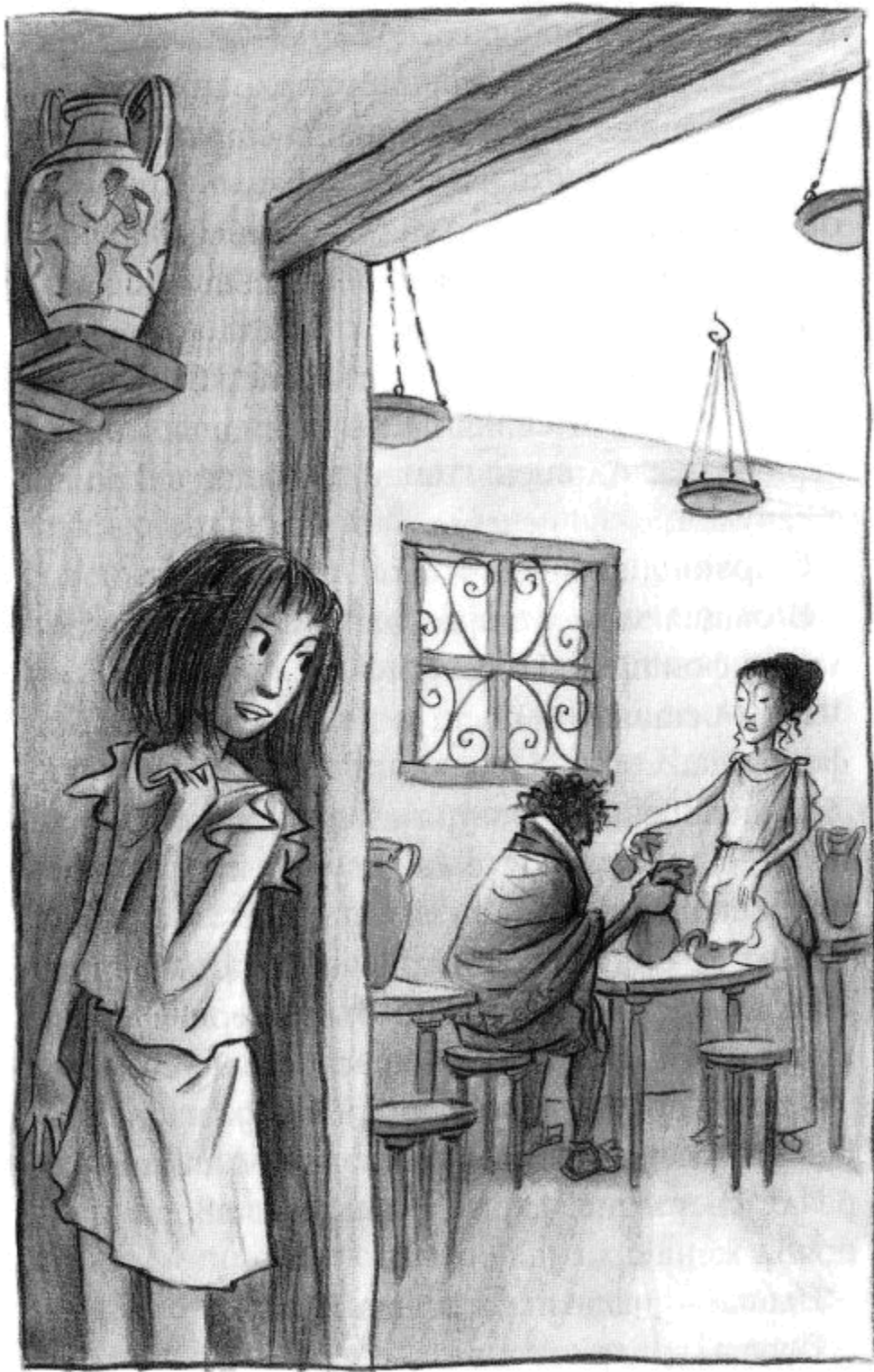
Ким се дръпна навътре, за да не я видят. Нещо не е наред! Какво възнамерява среднощният гост? И защо крие лицето си?

Ким се показа леко и продължи да наблюдава. По пътя пред странноприемницата се разля светлина. Една врата се отвори и се появи жена с лампа в ръка.

Елипа! — разпозна жената Ким.

Гостилничарката разговаряше тихо с късния гост. Ким наостри уши, но долови само отделни думи. Една дума обаче чу ясно: Милон. Елипа и непознатият влязоха вътре.

Какво имат да си казват в този необичаен час? Любопитството на Ким се събуди. И без това не може да заспи, по-добре да излезе и да види. Момичето се промъкна на пръсти по коридора, който свързваше странноприемницата с конюшната. След малко стигна до кръчмата. Вратата беше притворена и тясна ивица светлина падаше върху пода, покрит с красиви мозайки.

Ким се престаши и хвърли поглед през процепа на вратата. Непознатият седеше на една маса с гръб към нея. Елипа беше пред него и точно в този момент му подаваше кесия.

Пари ли има в нея? Ким не беше сигурна.

Непознатият даде на Елипа друга, по-малка кесия.

После кимна, стана и бързо излезе. Гостилничарката изчака няколко минути и също излезе.

Кръчмата остана празна и тъмна.

Ким се облегна на вратата и се замисли. Изглежда, Елипа купи нещо от непознатия. Но какво? И защо е тази потайност? Сети се за нападението срещу спортиста, имаше ли връзка между двете събития? Почувства се напълно безпомощна, трябва непременно да се посъветва с Леон и Юлиан, и то веднага. Обърна се и в този момент очите ѝ се сблъскаха със студените очи на Елипа, която стоеше зад гърба ѝ.

---

[1] Посейдон — бог на моретата и океаните, брат на Зевс и Хера. Живее в дворец на морското дъно, язди златна колесница с бели коне и е повелител на морските чудовища, бурите и земетресенията. Неговите символи са делфин, коне и тризъбец. — Б.пр. ↑

[2] квадрига — колесница, теглена от четири коня. — Б.пр. ↑

[3] Аполон (гр. „сразител“) — бог на слънцето и светлината, управлява движението на слънцето по небесния свод и силата на слънчевите лъчи. Освен това е бог на изкуствата и предводител на музите, ненадминат музикант, омайвал боговете с изпълненията си на лира. Символ на Аполон е лавровото дърво. — Б.пр. ↑

[4] Хермес — син на Зевс и нимфата Мая. Вестител на боговете и бог на търговците, пътниците, крадците и измамниците. Съпровожда душите на покойните до подземния свят. Има крилати златни сандали и носи вълшебен жезъл, с който може да приспи и да събуди всеки смъртен. — Б.пр. ↑

[5] Елис — древногръцки град, център на областта Елида. Разположен бил на 58 км от Олимпия. Тук се намирала администрацията на Олимпийските игри и на храмовете в Олимпия. В Елис атлетите се подготвяли за участие в игрите. — Б.пр. ↑

[6] еланодик — съдии на античните олимпийски игри. Тяхно основно задължение било да бдят за спазването на правилата на игрите. Освен съдии еланодиците били и организатори на игрите. Десет месеца преди началото на игрите те били настанявани в специална сграда в Елис и стриктно наблюдавали тренировката на

атлетите, за да изберат най-добрите за участие В Олимпийските игри. — Б.пр. ↑

[7] булевтерион — кметство, сградата, в която заседавал градския съвет в древногръцките градове. Обикновено в нея имало голяма квадратна зала с издигащи се в полукръг или по трите страни стъпала за седане, както е в театъра, ораторската трибуна била като открита ложа. — Б.пр. ↑

[8] Алтис — свещено място в Олимпия, оградено с пояс от дървета, където били разположени храмовете на Хера и Зевс. На изток, непосредствено до Алтиса бил стадионът. — Б.пр. ↑

[9] фронтон — най-горната част от фасадата на сградата, най-често в триъгълна форма. В Античността фронтоните били богато украсени. — Б.пр. ↑

[10] капител — горната разширена част на колоната, често богато украсена. Дорийските капители са обикновени и без украса, йонийските са украсени с декоративни елементи със спираловидна форма, а коринтските са декорирани със стилизирани листа. — Б.пр. ↑

[11] Хера — богиня, дъщеря на Кронос и Рея, сестра и съпруга на Зевс. Тя е богиня на брака и съпружеската любов и вяност, покровителка на омъжените жени. — Б.пр. ↑

[12] съкровищница — сграда, наподобяваща храм, в която се съхранявали даровете и ценностите, подарени на светилищата от жителите на определен град. — Б.пр. ↑

[13] таксиарх — висш офицер в Древна Гърция, обикновено избран от Народното събрание. — Б.пр. ↑

[14] маца — каша от вода, ечемик, мед, вино или мляко. — Б.пр. ↑

[15] Дионис — бог на виното и драматическата поезия, син на Зевс и смъртната жена Семела. — Б.пр. ↑

ЗАПЛАХАТА

Ким отвори уста, но не издаде и звук.

— Какво се мотаеш наоколо, как се промъкна тук? — сърдито изсъска Елипа.

— Аз, аз, исках само... — понечи да обясни Ким.

— Какво? — думите отекнаха като камшичен удар.

— ... да се върна в стаята си.

Гостилничарката стисна като с клещи ръката ѝ:

— Не ме лъжи!

— Не можах да заспя — изскимтя Ким и това не беше лъжа. — Затова станах и започнах да ходя насам-натам. Това е всичко. Моля те, пусни ме, причиняваш ми болка!

Елипа разхлаби хватката. После се взря в очите на Ким. Момичето имаше чувството, че гостилничарката погледна право в сърцето ѝ.

— Този път ще ти повярвам, но само този път! — мрачно отсече Елипа и Ким въздъхна с облекчение. — Но те предупреждавам, не понасям да ме шпионират. Тази къща ми принадлежи. Повярвай, нищо не може да се скрие от мен. Никой не може да го направи, в името на Зевс!

Гостилничарката се обърна и изчезна. Изплашена, Ким започна да си разтрива ръката. Изглежда, хубавата Елипа крие някаква тайна. Трябва да внимават с нея. Освен това трябва да разберат какво е съдържанието на кесиите, трудна и опасна задача, помисли Ким.

След закуската от козе мляко, хляб, сирене и маслини приятелите трябваше да работят в конюшните:

— Почистете и нахранете конете, а после им дайте вода — разпреди Милон. — Аз ще тренирам с брат си. Утре започват агоните^[1], а днес атлетите ще полагат клетва.

Ким, Леон и Юлиан се заловиха за работа, а Кия се настани върху перваза на прозореца и започна да си мие козината. Докато работеха, си говореха за Елипа.

— Още от самото начало ми се видя ужасна — каза Юлиан. — Изглежда толкова властна и студена. Трябва да разберем какво има в кесиите и кой стреля по Милон и семейството му. Освен това трябва да открием Клейтас. Не живее в странноприемницата. Най-вероятно той и брат му са разпънали палатка наблизко.

— Искаш да ги разпиташ ли? — попита Леон. — И как смяташ да го направиш!? Ще ти се изсмеят!

— Не да ги разпитам, а да ги проследя — отвърна Юлиан. — Може би ще ни се удаде да влезем незабелязано в палатката им и да открием стрели и лък. А това вече е улика.

Не след дълго привършиха работата си. Милон не се появи и приятелите решиха да разгледат палатковото градче и да разпитат къде да намерят Клейтас и Арихион. Никой не знаеше нищо за тях.

— Не е чудно — размишляваше на глас Леон. — Тук са се събрали атлети от всички краища на Елада и може би никой, освен семейството на Милон, не знае как изглеждат Клейтас и брат му.

— Вижте — извика Ким, клекна до стоката на един грънчар и внимателно зараглежда изложените предмети.

За разлика от повечето пътуващи търговци, този имаше работилница в Олимпия. До маслените лампи, фигурките и съдовете във всевъзможни размери, седеше и грънчарско колело. Отзад, под сянката на едно дърво, бе струпана глина, мазната ѝ повърхност лъщеше. От курса по грънчарство Ким знаеше, че това е вид мазна глина, подходяща за изработване на малки съдове.

— Колко е хубава! — каза тя и внимателно взе в ръце една лампа, върху която бе изрисуван Аполон, богът на светлината.

— Ще ти дам добра цена — каза бързо търговецът.

— За съжаление нямам драхми^[2] — отвърна Ким.

Грънчарят присви рамене и се обърна към друг купувач.

Денят постепенно преваляше. Въпреки усилията си, приятелите не успяха да открият Клейтас и Арихион. Върнаха се в странноприемницата и отново се хванаха за работа — смазаха оста на квадригата на Диотимос и намаслиха поводите.

Привечер засвириха тромпети, всички хукнаха към Алтиса.

— Елате! — викна Леон. — Тук става нещо!

Тримата се втурнаха навън, минаха през портата и стигнаха до храмовия комплекс и двора на булевтериона.

Отново засвириха тромпети и децата се запровираха напред, докато не стигнаха до първата редица зрители, застанали пред една статуя на Зевс. Брадатият бог държеше във всяка ръка мълнии и сякаш всеки момент щеше да ги запокити по хората наоколо.

— А, ето къде сте били! — прокълтя плътен глас.

Приятелите стреснато се обърнаха и видяха Милон, който се носеше сред тълпата като боен кораб сред разбунено море. Зад него идваха Диотимос и Филанор.

— Какво означават мълниците? — попита Юлиан.

— Това е Зевс Хоркиос^[3], който отмъщава за всяка лъжлива клетва. Ние, спортистите, трябва да се закълнем да спазваме правилата. Който наруши клетвата, ще бъде жестоко наказан от Зевс с неговите мълнии! — рече Филанор. — Но сега тихо, започва полагаането на клетвата.

Атлетите излизаха един след друг и всеки полагаше олимпийската клетва пред статуята на Зевс. Заклеваха се да спазват правилата и да не мамят. По време на клетвата публиката пазеше тържествена тишина.

Дойде ред на еланодиците с техните пурпурни одежди. Те пък се заклеха да са безпристрастни и да не приемат подаръци.

Напрежението се засили. Съдиите определиха с жребий кой срещу кого ще се състезава в борбата, юмручния бой, надбягването с колесници и другите дисциплини. Докато четяха високо имената на спортистите, по редиците се понесе шепот. Имаше и ръкопляскания, когато се очакваше двубоят да е особено интересен.

Когато Милон чу името на първия си съперник, се изсмя.

— Познаваш ли този мъж? — попита Ким. Тя държеше Кия в ръце и я галеше зад ушите.

— Не! — извика Милон и се удари в гърдите. — А и какво значение има? Който и да е, ще го победи!

Ким ни най-малко не се съмняваше в това. Мускулестият исполин изглеждаше непобедим.

— Ще видим това, в името на Зевс! — прозвуча разгорещен глас.

Към тях се приближаваше един мъж — едър почти колкото Милон и също толкова мускулест. Следваше го друг мъж, който трескаво се оглеждаше, сякаш се страхуваше да не го нападнат, фигурата му беше набита, а лицето — съвсем слабо и скулесто.

— О, Клейтас, довел си и брат си Арихион. Колко мило! — подигравателно каза Милон.

— Няма да ти е до смях, когато, сразен от мен, запълзиш като червей по свещената земя на Олимпия — през зъби отвърна Клейтас.

— Точно така — извика Арихион и посочи към Диотимос. — А пък аз ще разбия баща ти в състезанието с колесници. Този път боговете ще са на наша страна и няма да допуснат отново да победите с измама.

Лицето на Милон почервения от гняв. Той сви огромните си юмруци:

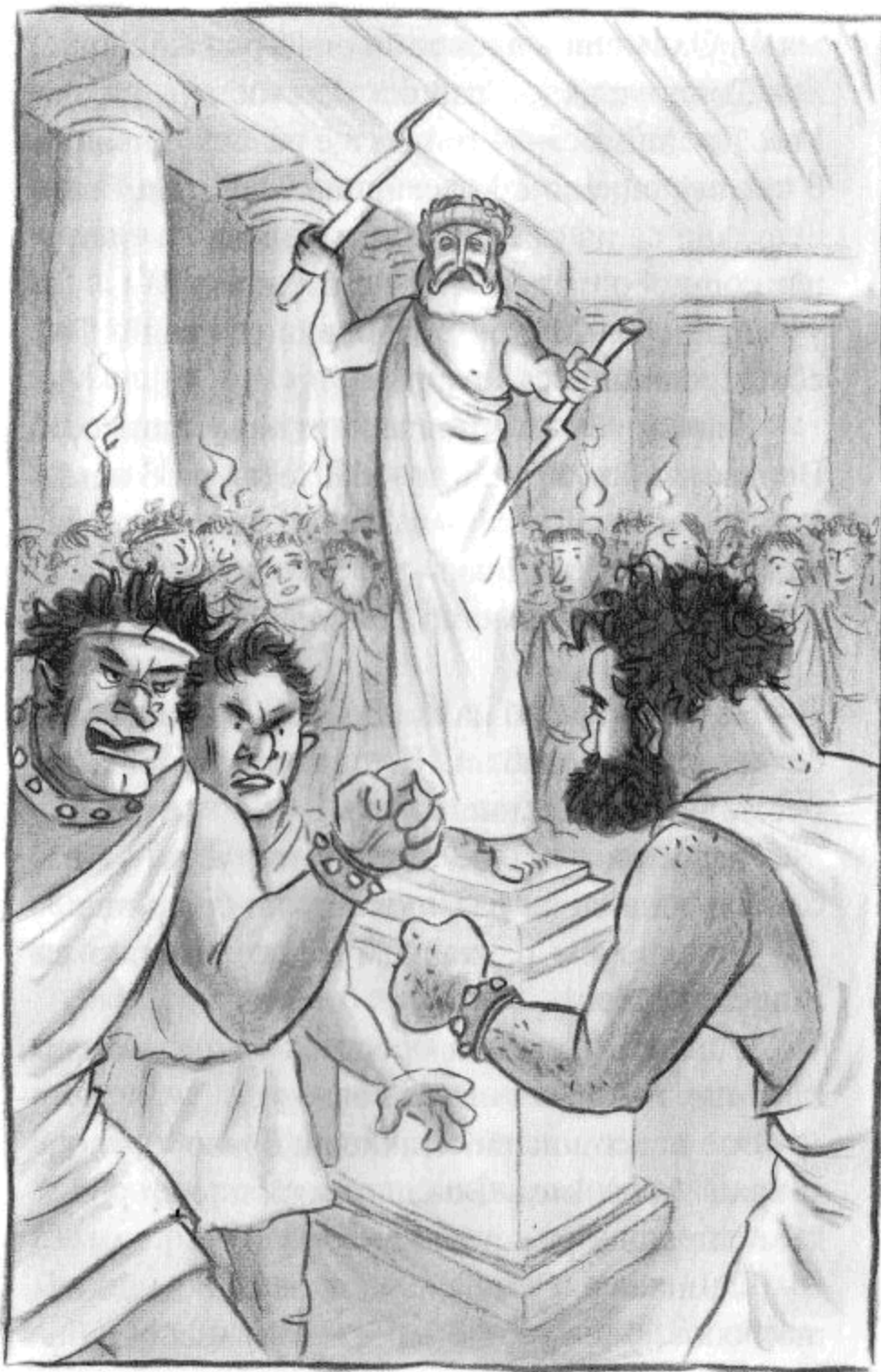
— Затваряй си устата, дрънкало такова. Винаги си бил кръгла нула! Ще забия в земята теб и брат ти! — и Милон пристъпи заплашително към тях.

В последния момент Диотимос успя да го дръпне:

— Не се поддавай на провокации. Тези типове не го заслужават. Ще им отговорим по време на състезанието.

С известно усилие Диотимос успя да изблъска сина си на разстояние от братята:

— Да отидем да хапнем нещо, сигурно си гладен, Милон!

Клейтас и Арихион продължиха да мятат към тях пълни с омраза погледи.

— Вие наистина сте заклетни врагове — подхвърли Леон към Филанор, докато вървяха към странноприемницата.

— Да, така е. Семействата ни са в нещо като война, в името на Арес. Но залогът е висок. Победа в Олимпиадата означава безсмъртие и богатство — обясни младият атлет и очите му заблестяха. — Победителят ще получи петстотин драхми. Един занаятчия трябва да работи две години, за да ги изкара. Освен това никога повече няма да се налага да плащаш данъци, до края на живота си можеш да пиеш и да ядеш в градския съвет, а освен това получаваш и почетно място в театъра. Но най-важното е, че получаваш клонче от священото маслиново дърво и имаш право да сложиш своя статуя пред стадиона в Олимпия. Паметник за вечни времена! Не е ли страхотно!

Леон беше впечатлен. Струва си да победиш на Олимпиадата. А и тези награди са сериозна причина да премахнеш съперника си, без да подбиращ средства. Леон почти беше сигурен, че зад нападението на стрелеца стоят Клейтас и Арихион.

След обилната вечеря при хубавата Елипа приятелите поскитаха малко из палатковото градче, потънало в загадъчната светлина на факлите. Когато пълната луна се изкачи високо на небето, децата тръгнаха обратно към странноприемницата. Пред стаята на Диотимос Кия измяука силно и ясно. Приблужи се до вратата и нервно заразмахва опашка. Малкото ѝ носле сочеше към една плочка на пода, близо до вратата.

Юлиан се наведе и я вдигна. Беше яркочервена глинена плочка, дълга около две педи. Върху нея имаше надпис с черна боя.

Със затаен дъх, Юлиан се взря в буквите:

— Хеката^[4], изтерзай и убий конете и разбий кормилото на колесницата!

— Какво ли означава? — учуди се Ким.

— Да попитаме Диотимос — предложи Леон. — Съобщението очевидно е за него.

Децата събудиха водача на колесници.

Когато видя плочката, Диотимос пребледня.

— Това е проклетие — объркано промърмори той. — Увещават злите духове да убият конете ми и мен. — Той с погнуса запокити плочката на пода и тя се счупи на парчета.

— Това е работа на Клейтас и брат му! — изръмжа Диотимос.

Шумът събуди Филанор и Милон:

— Увещават Хеката, богинята на демоните, да ми попречи — възмутено им съобщи Диотимос.

Милон реагира също толкова раздразнено, като баща си, Филанор беше по-скоро смутен от заплахата.

— Няма да се поддадем! — заяви Милон. — Да не обръщаме внимание на това и да поспим!

— Утре на обяд трябва да съм на старта! — добави Филанор.

И тримата се върнаха по стаите си.

— Да вървим и ние — прозя се Леон.

— Не, нека преди това огледаме за някакви следи — предложи Ким и тя започна да събира парчетата.

— Искаш да снемеш отпечатъци и да ги изпратиш в лабораторията? — иронично подхвърли Леон.

— Много смешно... — не му остана дължна Ким. — Само че тези парчета могат да ни подскажат кой е написал проклятието.

И тя внимателно започна да ги разглежда. Изведнъж на устните ѝ се появи усмивка — осени я идея.

---

[1] агони — борби или състезания в Древна Гърция. Така се наричали игрите, провеждани като част от религиозни или политически празници. — Б.пр. ↑

[2] драхма — древногръцка сребърна монета. — Б.пр. ↑

[3] Зевс Хоркиос — едно от проявленията на властта на Зевс като пазител на дадена клетва. В Олимпия била издигната специална статуя, изобразяваща Зевс, който държи във всяка от ръцете си светкавица и се готви да хвърли тази светкавица по клетвопрестъпниците. Вярвало се, че всеки, който пристъпи олимпийската клетва (мами, подкупва съдиите или не спазва правилата) ще бъде жестоко наказан от Зевс Хоркиос. — Б.пр. ↑

[4] Хеката (гр. „улучваща отдалече“) — богиня на подземния свят, магьосница с власт над тайнствените природни сили, господарка на душите, които напускат тялото. Тя е отзивчива богиня, която носи благосъстояние, успех в борбата, ловкост при езда. — Б.пр. ↑

БЯГАНЕТО НА ФИЛАНОР

— Постна глина — мърмореше си Ким под носа.

Леон погледна приятелката си с недоумение:

— Моля? Да не би глината да е на диета?

— Леон, започваш да ми лазиш по нервите! — ядоса се Ким. —

В курса по грънчарство в Зибентан точно бяхме минали различните видове глина. Тази глина тук е от така наречените постни глини, които имат матова и неравна повърхност. От нея не могат да се правят малки съдове, но е много подходяща за изработване на плочки...

— Щом казваш — леко засегнат отвърна Леон.

— Точно така — продължи на глас Ким, докато събираше парчетата. — Глината, която следобед видях при грънчаря, беше мазна.

— Е, и?

— Помисли само! — извика Ким. — По вида на глината може да се ориентираме кой е написал проклятието! Утре сутрин трябва да попитаме грънчаря откъде е глината.

Леон подръпна ухо:

— Е, да, ако изобщо ни обърне внимание — отвърна той без особен възторг.

— Нищо не пречи поне да опитаме — настоя Ким. — Или имаш по-добра идея?

На следващата сутрин, след като нахраниха конете, приятелите потърсиха грънчаря. Той не спираше да се почесва по главата, докато внимателно разглеждаше парчетата.

— Не — каза накрая той. — Тук в Олимпия и Елис не използваме такава глина. Твърде зърнеста е и с ниско качество, от нея не могат да се правят много неща.

Сърцето на Ким заби силно. Много се надяваше, да е попаднала на вярна следа.

— Може ли да ни кажеш къде работят с такава глина? — настояваше тя.

Грънчарят вдигна рамене:

— Трудно е да се каже. Но понякога корабите докарват такива стоки от колониите на запад.

— На запад? — Кротон се намира западно от Олимпия, на върха на ботуша на днешна Италия, помисли Ким и отново попита. — Може би е от Кротон?

Грънчарят кимна:

— Възможно е. От Кротон са едни от най-добрите атлети, за разлика от глинените им съдове. А сега ме оставете на мира, трябва да работя. Или искате да си купите нещо?

— Не, за съжаление — отвърна Ким и благодари за информацията.

— Ето че си струваше! — въодушевено каза тя, когато останаха сами с Юлиан и Леон. — Сега знаем, че плочката със заплахата вероятно е направена в Кротон. А Клейтас и брат му Арихион са от Кротон.

— Признавам, че идеята ти беше добра, Ким — каза Леон. — Само че счупената плочка не е истинско доказателство.

Думите му ни най-малко не я смутиха:

— Но е част от пъзела, който скоро ще разгадаем...

— До старта на Филанор на обед има още време. Да обиколим наоколо — предложи Юлиан.

Приятелите се помотаха около Алтиса, обиколиха още веднъж великолепия храм на Зевс и пак се върнаха в палатковото градче. Младежките състезания обещаваха драматично начало на игрите и тук оживлението беше много по-голямо от обичайното. Навсякъде цареше трескаво очакване.

— Вижте, Телестас е пред нас! — каза Леон.

Лекарят стоеше до висок мъж с мрачно лице. Когато видя приятелите, той им махна с ръка да отидат при него:

— Току-що заложих няколко драхми за Филанор. Той е сигурният победител в своето бягане — каза той.

— Заложил си? — изненадано попита Юлиан.

— Да, тук при моя приятел Еполос — и Телестас посочи мъжа до себе си.

Еполос почука върху квадратната дъска, върху която беше разгърнал лист папирус^[1]:

— Всичко е записано съвсем точно.

— И как действа системата? — полюбопитства Юлиан.

— Много просто — Еполос издърпа едно перо иззад ухото си. На врата му висеше малка глинена мастилничка. — Залагаш някаква сума за определен спортист. Ако той спечели, получаваш обратно парите си, както и определена сума в добавка.

— Колко?

— Зависи кой ще победи — търпеливо обясни Еполос. — Да предположим, че искаш да заложиш за Филанор, който се смята за сигурен победител. Ако той победи, печалбата ти няма да е особено голяма, тъй като не си рискувал много. Ако заложиш на някой, който няма особени шансове, но спечели, тогава печалбата ти ще е значително по-висока.

Юлиан кимна:

— Разбрах. Ако прогнозата ми се окаже невярна, ти задържаш залога ми.

— Е, да, нали и аз трябва да живея от нещо — отвърна бързо Еполос. — Но ако заложите на Филанор, няма начин да сбъркате. Като Телестас. Е, ще заложите ли?

— Не, не, благодаря — бързо отвърна Юлиан. — Нямаме никакви драхми.

— Така ли? — изненада се Еполос и се обърна, беше загубил интерес към тях. — Тогава ще вървя. Сигурно ще се намери някой, който иска да заложи... и може да си го позволи.

— Арогантен глупак — тихо каза Ким, но така, че Телестас да не я чуе.

Лекарят се усмихна:

— Искате ли да дойдете с мен в странноприемницата? Филанор трябва да се подкрепи преди старта.

В царството на Елипа беше пълно с народ и всички маси бяха заети. Прислужниците тичаха нагоре-надолу с пълни подноси.

Хубавата Елипа царствено се разхождаше зад тезгяха, облечена в светлозелен хитон. Нищо не се изплъзваше от погледа ѝ. От време на време изящният ѝ пръст с пръстен се раздвижваше, за да даде разпореждане на слугите. От кухнята се разнасяше апетитна миризма на печено и пикантни подправки.

За Диотимос, семейството и свитата му имаше запазена маса. В другия край на помещението седяха Клейтас и брат му. Враждуващите

семейства гледаха пътищата им да не се пресичат.

Юлиан наблюдаваше Клейтас и Арихион. Те непрекъснато се оглеждаха, сякаш търсеха някого. Сега пък гледаха към Елипа.

„Дали тези тримата са свързани? — мислеше си Юлиан. Имаше ли връзка между нападението на стрелеца, късния посетител в кръчмата и плочката с проклятието?“

В същия момент се разнесе шумно мляскане, което го откъсна от мислите му. Милон се нахвърли върху огромна порция скумрия с кимион. Изправен като свещ и очевидно напрегнат, Филанор седеше пред купа зеленчукова супа, без да я докосва.

— Трябва да хапнеш нещо! — настояваше баща му.

Телестас също увещаваше младия атлет, но той не беше в състояние да преглътне дори и една хапка.

— Нервен е — каза Диотимос.

— Нищо чудно — отвърна Милон, дъвчейки. — Това е първият му агон.

— Тогава поне пийни нещо, Филанор — предложи Телестас и махна към една прислужница. — Донеси ни вино и вода!

След малко на масата вече бяха строени две глинени кани.

Телестас наля на Филанор.

— Пийни, това ще те отпусне — каза той.

Точно когато Филанор посегна към чашата, отвън се разнесе музика.

Леон се затича към прозореца и погледна навън:

— Барабани, флейти и лютня — извика той. — Съвсем като процесия!

Изведнъж всички се струпяха до прозорците. Покрай фонтана минаха около двајсетина музиканти, в средата вървяха няколко съдии със сериозни лица. Момичета с цветя в косите подскачаха около малката група, а отстрани се тълпяха все повече хора.

— Състезанието започва! — прокънтя гласът на Милон. — И моят по-малък брат Филанор ще го спечели, в името на Зевс!

Ръката му се стовари върху слабото рамо на бегача.

— Ела, момче, и пийни нещо! — настоя Диотимос и повлече сина си към масата.

Филанор послушно отпи голяма глътка, но веднага блъсна чашата с отвращение.

— Каква е тази гадост? — простена той.

Всички гръмко се разсмяха.

— Това е местно вино — каза Милон през смях. — Вкусът му е малко по-силен отколкото на виното в нашия Кротон!

Филанор категорично отказа да изпие остатъка.

— Все едно — отсече Диотимос. — Да побързаме за старта.

Заедно с хиляди други зрители, приятелите се отправиха към стадиона. Минаха покрай една тераса, на която имаше много колони със статуи на Зевс на върха.

— Какви са тези колони? — обърна се Юлиан към лекаря.

— О, това са цанес^[2] — обясни Телестас, — колоните на позора. На всяка колона е изписано името на някой, който се е опитал да си послужи с измама на игрите.

Юлиан не можа да сдържи смеха си — това сигурно е много ефикасно средство за назидание.

Малко преди да стигнат до стадиона, Филанор се отдели от тях. Последен окуражителен поглед и младият атлет заедно с останалите спортисти и еланодиците премина през един тунел и излезе на стадиона, дълъг близо 200 м и широк около 50 м, ограден отляво и отдясно със стъпаловидно оформени насипи пръст, които служеха за трибуни. Там вече се бяха разположили почти четиридесет хиляди души.

Приятелите вървяха плътно до Диотимос, който ги отведе до средата на лявата трибуна. Настаниха се близо до мраморния олтар на богинята Деметра^[3]. Точно отсреща се намираше трибуната, на която седят еланодиците.

Настроението на зрителите беше прекрасно — скандираха имената на спортистите, ръкопляскаха, викаха и свиркаха. В този момент един от еланодиците се надигна и врявата утихна.

Всички погледи се насочиха към стартовата линия, където бяха застанали двайсет бегачи.

— Най-отляво е Филанор — развълнувано посочи Диотимос.

Бегачите, леко приведени напред, чакаха сигнал за начало. Краката им докосваха стартовата и същевременно финална линия — балбис^[4], каменен праг с два успоредни улея, които предпазваха атлетите от подхлъзване при старта.

Един тромпетист застана на балбиса. Следваше го мастигофор^[5] с камшик в ръка, който трябваше да удря всеки състезател, избързал при старта. Настана абсолютна тишина.

Ким взе Кия в скута си. Нервността, обхванала всички, се предаде и на котката, мускулестото ѝ тяло беше напрегнато.

Последва сигнал и бегачите се втурнаха напред! Филанор взе добър старт и веднага застана на втора позиция.

— Филанор, Филанор! — викаха приятелите с цяло гърло.

Диотимос скочи на крака. Същото направиха и много зрители. Всеки крещеше за своя любимец и стадионът се превърна във врящ казан.

Филанор даваше всичко от себе си. Босите му пети бързо проблясваха по прашния терен. Приближаваше се до водача. Ето че настъпи обрат, Филанор заобиколи дървения пилон, като мина плътно край него, и застана начело! Сега предстоеше да измине същата двестаметрова отсечка, но в обратна посока. Линията, която допреди малко беше стартова, сега щеше да е финал.

— Давай, Филанор, давай! — прокънтя над стадиона мощният глас на Милон.

— Вече мина половината разстояние! — радостно извика Леон.
— Съвсем сигурно е, че ще победи.

Но Леон грешеше. Внезапно Филанор забави крачка и с две ръце притисна корема си.

— Какво става, в името на Зевс? — уплашено извика Диотимос.

Когато бегачите се изравниха с олтара на Деметра, Филанор беше изостанал на втора позиция. Скоро го изпревариха и останалите състезатели!

— Какво нещастие! — тъжно каза Ким.

— Май започна много бързо в началото и сега не издържа на темпото — предположи Леон.

— Май Филанор има болки — каза Юлиан.

Първият бегач прекоси балбиса под ликуващите викове на зрителите. Най-после и Филанор пристигна на финала. Беше последен.

Еланодикът тържествено връчи на победителя палмово клонче и отново се разнесоха ликуващи викове.

Огорчен, Милон се втурна да си проправя път през тълпата. Диотимос, Телестас и приятелите го последваха.

След малко всички бяха при Филанор. Лицето на младежа беше пепелявосиво и той ридаеше неутешимо.

Милон го прегърна с огромните си ръце:

— Хайде, какво толкова е станало — сподавено каза той. — Ще победиш следващия път.

— Как можа да се случи? — със запъване изрече Диотимос. — Тренирахме толкова усилено!

— Съжалявам — изхълца Филанор. — Почувствах се ужасно изтощен. Освен това имах и болки в корема.

— Легни на тревата — помоли го Телестас и започна да опипва корема му.

— Не мога да открия нищо определено — каза накрая лекарят. — Жалко, че не успя да победиш. Но не си единственият, който загуби, ако това те успокоява. Аз също загубих, тъй като заложих няколко драхми за теб.

Телестас, Милон и Диотимос продължиха да умуват около причината за случилото се с Филанор, докато младежът лежеше без сили на тревата с поглед, втренчен в небето. Междувременно продължаваха агоните за младежи по хвърляне на копие, борба, скок дължина, юмручен бой, хвърляне на диск и бягане на различни дължини.

Юлиан дръпна приятелите си встрани, където не можеха да ги чуват.

— Не е ли доста странно? — тихо каза той. — Първо Филанор тича страхотно, а след това изведнъж се срива.

Леон повдигна едната си вежда:

— Както вече казах, смятам, че Филанор започна много бързо в началото. Той все още е много млад и няма достатъчно опит.

— Прав си, но какво общо има това с внезапната липса на сили? — попита Юлиан.

— Да, и как така изведнъж се почувства зле? — додаде Ким.

Юлиан щракна с пръсти:

— Виното!

— Какво искаш да кажеш?

— Малко преди старта Филанор изпи глътка вино, спомняте ли си? — прошепна Юлиан. — Каза, че вкусът му е гаден...

Очите на Ким се разшириха:

— Да не искаш да кажеш, че някой му е сипал нещо в чашата? Може би отрова?

— Да — изстреля Юлиан. — Точно когато музикантите минаха под прозорците, всички гледахме навън. Сигурно е станало точно тогава. Да хвърлим едно око на виното, Филанор не си допи чашата. Може да изследваме остатъка.

— Добра идея — каза Леон. — Телестас може да помогне. Той е лекар и вероятно добре познава отровите.

Приятелите се втурнаха към странноприемницата.

---

[1] папирус — блатно растение, от което се правели свитъци за писане. — Б.пр. ↑

[2] цанес — колони на позора; върху тези колони с изображения на Зевс издълбавали имената на мъжете, които си служели с измама по време на игрите. — Б.пр. ↑

[3] Деметра (от гр. „майка-земя“) — богиня на плодородието, растенията и земеделието. Без нея на земята нищо не расте. Единствената жена, която имала право да наблюдава Олимпийските игри. — Б.пр. ↑

[4] балбис — каменно прагче, което служи за заемане на удобен старт при бягане. На него има издълбани два успоредни улея, разположени на 60 см един от друг, които дават стабилна опора на атлетите и ги предпазват от подхлъзване при старта. — Б.пр. ↑

[5] мастигофор — надзирател, който удрял с камшик спортистите, нарушили правилата. — Б.пр. ↑

ИЗЧЕЗНАЛОТО ДОКАЗАТЕЛСТВО

Юлиан внимателно отвори вратата на странноприемницата. Имаха късмет. Масите още не бяха разтребени — чинии, чаши и прибори лежах в безпорядък наоколо. Помещението беше празно, така че можеха да огледат на спокойствие!

С един скок Кия се озова на масата, на която допреди малко бяха седели, и се устреми към чашата на Филанор. Помириса я и радостно измяука. Ким, Леон и Юлиан се приближиха. Леон взе чашата и я помириса.

— Е? — нетърпеливо попита Ким.

— Бих казал... — Леон направи пауза. — Да, бих казал, че вътре има валериан^[1].

— Подай ми я! — Ким също помириса чашата. — Да, мирише леко на валериан. Може би затова Кия е толкова възбудена. Котките обичат валериан!

— Валериан — повтори Юлиан. — Успокоително и сънотворно. Това обяснява слабото бягане на Филанор. Някой нарочно му е сипал в чашата. Каква подлост!

Ким сви юмруци:

— Трябва да покажем чашата на семейството му. Най-последно имаме доказателство, че са си послужили с измама!

— Точно така, да изчезваме! — и Леон взе чашата.

Приятелите тръгнаха към вратата, но зад гърба им се чу режещ глас:

— Спрете!

Те се обърнаха и видяха хубавата Елипа:

— Оставете чашата тук, ако обичате! — нареди с нетърпящ възражение глас жената.

— Да, разбира се — бързо отвърна Юлиан. — Веднага ще я върнем, искаме само да...

Но Елипа го прекъсна:

— Нищо няма да правите. Чашата е моя! Няма да се оставя да бъде окрадена, в името на Зевс!

— Окрадена? — възмути се Ким. — Ние не сме крадци! Не ни интересува чашата.

Елипа се приближи до тях. Очите ѝ студено блестяха:

— Така ли? Може ли да ми обясниш тогава защо искате да я вземете?

Ким заби поглед в пода — предпочиташе да не ѝ казва за валериана, защото не се знаеше каква е ролята на Елипа в цялата тази игра.

— Пак ли ти? — просъска Елипа — Това е второто ти провинение. Имаш късмет, че си с Диотимос. Иначе отдавна да съм те изхвърлила, малка крадла такава!

Ким вдигна очи. В погледа ѝ можеше да се прочете нещо средно между непреклонност и ярост.

— Ким, моля те! — спря я Леон, който си представи какво ще се случи, ако Ким избухне.

Момичето прехапа устни и се овладя, макар и с мъка.

— Искаш да ми кажеш още нещо ли? — ехидно попита Елипа.

Ким поклати отрицателно глава.

— Добре тогава — и Елипа с рязко движение дръпна чашата от ръцете на Леон.

— Но тя ни трябва! — възмутено извика Леон.

— На мен също — хладно отвърна Елипа и бързо се върна зад тезгяха.

Преди приятелите да могат да реагират, тя изсипа съдържанието на чашата. Трите деца безпомощно се спогледаха.

Елипа плесна с ръце няколко пъти и извика хората си.

— Разчистете всичко! — разпореди се тя и след това се обърна към приятелите. — А вие можете да си вървите.

Разочаровани от неуспеха, приятелите се изнизаха навън.

— Ама, че лош късмет — едва промълви Леон, когато останаха сами. — Точно се сдобихме с доказателство и Елипа ни го отне.

— Тя със сигурност е замесена! — промърмори Ким, все още беше гневна на стопанката на странноприемницата.

Юлиан обаче не бе съвсем убеден:

— Може би просто иска да си върне чашата, защото смята, че искаме да я откраднем.

— На всичко отгоре я защитавах! — възмути се Ким.

— Не я защитавам, само се опитвам да запазя спокойствие — отвърна Юлиан. — Нека помислим. Кой би могъл да сипе сънотворното в чашата на Филанор?

— Някой, който не е бил на прозореца и не е гледал навън — отвърна Леон.

— Елипа, например — отвърна Ким.

— Можеш ли да потвърдиш, че не е била на прозореца? — попита Юлиан.

— Не — отвърна Ким. — За съжаление не мога. Но тя направи всичко възможно да унищожи остатъка от виното на Филанор, затова няма как да не я подозирам.

Юлиан ритна едно камъче към кладенеца с Посейдон. Ким беше права, но това е само предположение, което не им помага много.

Внезапно Ким вдигна очи:

— Кесията! — изрече тя. — Елипа купи една кесия, съдържанието ѝ не ни е известно. Може би вътре е имало валериан.

— Възможно е — Леон се почеса по главата.

— И аз мисля така — каза Юлиан. — Трябва да намерим кесията...

— ... или да открием продавача — довърши Леон. — Тази нощ трябва да наблюдаваме кръчмата. Може би ще станем свидетели на още тайнствени събития. Само че къде да застанем?

И той погледна към странноприемницата. Сърцето му заби като лудо. Таванът над кръчмата беше много удобен за наблюдение. Дали не могат да се скрият там и да наблюдават какво ще се случи. Или най-малкото да подслушват?

Леон видя, че таванът продължава и над конюшните, където се намираше тяхната стаичка. Внезапно лицето му засия:

— Имам идея — прошепна той. — Чуйте!

---

[1] валериан — многогодишно тревисто растение, корените му се използват още от дълбока древност при хранителни проблеми и безсъние. — Б.пр. ↑

СРЕДНОЩЕН ГОСТ

Останалата част от деня мина без произшествия. Приятелите не казаха на никого за валериана, който откриха в чашата на Филанор.

Междувременно Филанор се почувства по-добре, но все още беше много потиснат от загубата. Докато вечеряха в кръчмата, всички се опитваха да го развеселят, но без особен успех.

Милон насочи разговора към утрешното състезание с колесници. Диотимос изобщо не се съмняваше, че ще победи. След вечеря той отиде в конюшната да нагледа конете и да се увери, че квадригата и юздите са в пълна изправност.

— А сега вървете да спите — мило каза той на приятелите.

На децата обаче съвсем не им беше до сън. Те се разположиха в леглата в очакване на нощта, разказваха си вицове и играеха с Кия. От време на време поглеждаха през прозореца или се заслушаха в шумовете откъм коридора. От кръчмата се носеха силен смях и музика.

Най-после всичко утихна. Ето че и последният посетител напусна кръчмата и с люлееща се походка мина край кладенеца. Къщата на хубавата Елипа потъна в тишина. Или поне по-голямата част от нея, защото Ким, Леон, Юлиан и Кия съвсем бодри обикаляха из конюшната, за да намерят стълба. Лунната светлина им помагаше да се ориентират в тъмното.

В този момент Кия, която беше начело, възбудено измяука.

— Чудесно — прошепна Леон и погали котката по главата. Тя беше спряла пред една дървена стълба, водеща към тавана.

Леон се изкачи пръв, останалите го последваха. Горестрането нямаше прозорци и тъмнината беше непрогледна. Леон се придвижваше опипом и няколко пъти си удари главата в долните греди. Тихо изохка и потърка чело, но продължи. Добре че таванът не е преграден със стени, които да им препречват пътя. Трудно се ориентираше къде са в момента. Дали вече не са точно над кръчмата?

Помогна му слабата светлинка, която се процеждаше откъм пода. С разтуптяно сърце Леон застана на колене. Приятелите последваха примера му. Светлината идваше от малка цепнатина между дъските на пода. Леон се наведе и погледна надолу. Бяха точно над кръчмата! В същия момент една слугиня отнасяше към кухнята табла с остатъци от вечерята, господарката ѝ не се виждаше. Слугинята пак се върна в кръчмата, прозя се, взе лампата и я отнесе в кухнята. Светлината изчезна.

— Трябва да почакаме — тихо каза Юлиан.

Юлиан и Ким се съгласиха.

— Може би Елипа ще дойде — прошепна Ким. Кия се настани в скута ѝ и Ким започна да я гали под муцунката. Момичето загуби представа за времето, колко ли време чакаха вече — половин час, един час?

— Започва да става досадно — промърмори Юлиан.

— Штт, тихо! — Леон направи знак на приятеля си да замълчи. Беше чул проскърцване на врата. В цепнатината пак се появи светлина и Леон погледна надолу.

Беше Елипа! В ръката си държеше лампа. Тя се запъти към една маса, точно под мястото, където бяха приятелите, и остави лампата върху нея. Отиде до вратата, почака малко и пак се върна при масата. Седна, а пръстите ѝ забарабаниха по масата.

В същия момент някой леко почука на вратата!

Елипа стана да отвори. Приятелите затаиха дъх. През вратата влезе мъж.

Беше Клейтас!

— Здравей — каза борецът и се поклони. — Красотата ти осветява дори тези мрачни часове.

Елипа се засмя:

— Благодаря, но не вярвам, че си дошъл, за да ми правиш комплименти...

Клейтас отвърна нещо неразбрано, извади една кесия и я сложи на масата. Чу се звън на монети.

— Почакай — каза гостилничарката и отиде в кухнята.

Докато Клейтас сядаше, приятелите се спогледаха. Ким, която беше на колене, усети, че левият ѝ крак започва да изтръпва — сякаш хиляди иглички се забиваха в него.

Елипа се появи отново и също остави една кесия върху масата.

— Това ще ти помогне — уверено каза тя.

— Надявам се, в името на Зевс — отвърна борецът и задържа погледа си върху нея. — Трябва да помогне!

Елипа отметна кичур коса от челото си.

— Довери се на силата на билките — прошепна тя. — И на волята на боговете!

Клейтас кимна:

— Ще видим — каза той.

Ким едва издържаше да не помръдне изтръпналия си крак — сякаш я лазеха хиляди мравки. Трябва да го опъне! Хитонът ѝ замете прах и боклук, които се посипаха през цепнатината точно над масата, където седяха Клейтас и Елипа! Ким усети как сърцето ѝ задумка лудо. Ама, че е непохватна!

— Какво става горе? — навъсено попита Клейтас.

Гостилничарката махна с ръка:

— Сигурно са мишки.

Приятелите замръзнаха.

Клейтас се надигна:

— Все пак искам да погледна. Имаш ли някаква стълба?

Елипа посочи към кухнята:

— Зад вратата е.

Борецът изчезна от очите на приятелите, но след минута се появи отново със стълба в ръце.

— Едва ли е необходимо — каза Елипа. — По-добре изпий чаша вино.

— Не! — рязко отвърна Клейтас. — Откъде мога да се кача на тавана?

Гостилничарката въздъхна и му посочи един ъгъл, който приятелите не виждаха.

Ким се притесни — трябва да се скрият, но къде?

Стълбата заскърца под краката на бореца! Клейтас се приближаваше!

Ким измяука едва чуто и пое към един ъгъл. Ким се изпълни с надежда. Момичето направи знак на Леон и Юлиан да я следват. С тихи стъпки и широко отворени очи, които виждаха в тъмното, котката

се плъзна по дървения под. Спря пред една прашна ракла и приятелите
клекнаха зад нея, сгущени плътно един до друг. Трепереха от страх.

Таванът се разтнесе от тежките стъпки на Клейтас. Той идваше все по-близо до децата! Ким отпрати гореща молба към небето. Тя е виновна за всичко! Клейтас не бива да ги открие!

Настъпи тишина. Борецът мърмореше нещо под нос. Отново настъпи тишина, последвана от ругатня. Вероятно мъжът си удари главата в ниския таван.

— Хайде, слизай вече! — чу се отдолу гласът на Елипа.

Клейтас изсумтя:

— Имаш право, само мишки и плъхове има тук.

Стъпките се отдалечиха, после приятелите чуха скърцането на стълбата под краката на бореца. Вече можеха да си отдъхнат, но не посмяха да напуснат скривалището си и долавяха само откъслечни думи от разговора долу. После някаква врата се блъсна и разговорът затихна. Почакаха още няколко минути, после Леон се промъкна до наблюдателния им пункт и надзърна през процепа. Кръчмата беше тъмна, нямаше никой.

— Кия ни спаси — каза Ким и притисна котката към себе си. — Ужасно съжалявам, че бях толкова невнимателна.

— Е, — каза Леон — случва се.

— Да — съгласи се Юлиан. — Важното е, че мисията ни беше успешна. Клейтас купи от гостилничарката билки. Със сигурност е валериан или нещо подобно. Най-вероятно след Филанор иска да омаломощи Милон и Диотимос. И двамата са в голяма опасност!

НАДБЯГВАНЕТО С КОЛЕСНИЦИ

На сутринта приятелите изтичаха при Диотимос и Милон още преди закуска.

— Клейтас, този подлец! — извика Милон и сви дясната си ръка в юмрук, който напомни на Юлиан ковашки чук. — Да се заема ли с него?

Диотимос вдигна ръце, за да го успокои:

— Запази хладнокръвие, синко! Това, което нашите приятели току-що ни съобщиха, е много важно, но има един проблем — нямаме доказателства!

Милон недоверчиво погледна баща си:

— Доказателства? На кого са му притрябвали?

— Клейтас е купил нещо от Елипа, но не знаем какво — търпеливо обясни Диотимос. — Ще бъдем много бдителни, така че никой да не успее да сипе каквото и да било в храната или във виното ни, в името на Зевс!

Милон не се отказваше:

— Все пак, няма да е зле да поразтреса Клейтас. Може ли, татко?

— Не! — отсече Диотимос. — Ще се състезаваме честно!

Милон се подчини, но не спираше да роптае.

Диотимос погледна към небето.

— Жалко, че Елипа се е забъркала в нечисти сделки. Умът ми не го побира. Но сега елате с мен в конюшните. Искам още веднъж да прегледам всичко. Надпреварата скоро ще започне и на всяка цена трябва да я спечеля! — замислено додаде той.

Четири коня, които щяха да участват в надбягването, изглеждаха спокойни и отпочинали. Приятелите ги нахраниха със сено и пресни плодове. Диотимос, Милон и Филанор внимателно прегледаха юздите и колесницата.

— Всичко е в ред — успокоено каза Диотимос. — Сега искам да принеса жертва на Зевс.

Приятелите и синовете му го съпроводиха до един от многобройните олтари на Зевс, разположени около Алтиса. Диотимос измърмори една молитва и принесе жертва на Зевс — остави купа с мляко, медени курабии и вино върху олтара. След това вдигна ръце към небето и тържествено произнесе още една молитва. Накрая отпусна ръце и се отдалечи от олтара.

— Готов съм. Готов съм за състезанието, за победата, за безсмъртието! — уверено каза той.

— Ще умра от смях! — разнесе се глас зад гърба му.

Клейтас и Арихион се бяха подпрели на едно маслиново дръвче и се смееха подигравателно.

— Готов си да се въргаляш в праха на пистата, където ще се озовеш след малко! — подигравателно каза Арихион. — Ще те размажа, Диотимос!

— Пукната пара не давам за празните ти брътвежи — хладно отвърна Диотимос.

— Жалко — обади се Клейтас. — Няма да е зле да наблегнеш още малко на жертвите и молитвите. Както и ти, Милон. Ще имате нужда от помощта на боговете.

Милон кипеше от гняв, но баща му успя да го възпре:

— Ще дам добър урок на Арихион на пистата. А ти, Милон, запази силите си за двубоя с Клейтас!

Двамата братя се отправиха към палатковото градче, като продължаваха да се смеят.

— Жалко — промълви Милон.

Диотимос не обърна внимание на тази забележка.

— Тръгваме към хиподрума^[1] — разпореди се той.

Нетърпеливи, приятелите го последваха в конюшната, изведоха конете и докараха квадригата. След това се отправиха към хиподрума, който се намиреше точно до стадиона.

Южният насип на стадиона беше нещо като двойна трибуна — от северната му страна зрителите гледаха към стадиона, а от южната — към хиподрума. Хиподрумът представляваше огромен овал с дължина около 1000м и 300м широчина. По средата му имаше голяма дървена ограда, около която беше пистата за надбягване. В двата края на оградата се издигаше по една колона, увенчана със статуя на Зевс.

Зрителите се бяха настанили на трибуните и вдигаха невъобразима врява. Търговци си проправяха път сред тълпата и предлагаха вода, вино и сладки.

— О, я вижте, кой е тук! — извика Леон и посочи един мъж с перо и мастилница в ръка.

— Еполос! — отвърна Юлиан. — Телестас отива при него.

Децата се приближиха към мъжете.

— Здравейте! — извика лекарят. — Тъкмо зложих десет драхми за Диотимос. Сигурен съм, че ще победи. Запиши си залога ми!

— Вече го направих — обидено отвърна Еполос и продължи нататък.

— Диотимос е безспорен фаворит. Той ще спечели, а заедно с него и аз — каза Телестас с грейнало лице, докато се качваха по трибуната при Милон и Филанор.

Милон им беше запазил чудесни места. Първите квадриги вече заемаха местата си на старта. Всеки впряг се намираше в нещо като бокс, отделен от съседния с дебели въжета.

— Баща ми е на добра стартова позиция — радостно отбеляза Милон. — Точно в средата!

Диотимос стоеше гордо изправен в квадригата си. С лявата си ръка държеше поводите, а с дясната — камшика. Конете му неспокойно риеха земята с копита и мятаха глави насам-натам.

— Два от конете не са впрегнати в колесницата! — изненадано извика Ким. Кия се беше настанила в скута ѝ, без ни най-малко да се впечатлява от врявата наоколо.

— Така трябва да е — отвърна Филанор. — Конете от едната страна са вързани на много дълги поводи и водят в обръщането при колоните, в двата края на пистата. Всеки водач трябва да направи двадесет и четири обиколки на пистата.

Еланодикът се отправи към старта. Врявата по трибуните стихна. Трийсет водачи с квадриги очакваха знак за началото на надбягванията. Хълбоците на конете нервно потрепваха.

— Арихион е съвсем близо до Диотимос — каза Милон. — Дано всичко мине добре!

Съдията хвана единия край на въжето, което преграждаше пътя на състезателите към пистата, дръпна го и то падна на земята. Конете се втурнаха напред.

От трибуните се понесоха радостни възгласи. Сред облак прах квадригите се устремиха към първия завой. Плющяха камшици. Разнасяха се команди. Първите колесници вече приближаваха първата колона със статуя на Зевс.

— Вижте, Диотимос е начело! — изкрещя радостно Леон.

— Да, но Арихион го следва по петите! — отвърна Ким.

Диотимос стоеше върху колесницата с широко разтворени крака. Ръцете му стискаха здраво юздите, а вятърът развяваше косата му. Наближаваше първият завой.

— Става напрегнато! — извика Филанор.

Диотимос дръпна поводите. Квадригата се наклони на завоя и външното колело увисна във въздуха. Диотимос рязко обърна.

— Страхотно! — изкрещяха Ким, Леон и Юлиан.

След това настъпи хаос. Няколко квадриги се блъснаха на завоя и се струпаха една върху друга. Летяха трески, хвърчаха колела, няколко коня се отскубнаха от поводите, мъже се въргаляха в праха и над хиподрума се носеха викове. Лекарите и помощниците им хукнаха да помагат на пострадалите. Други се спуснаха да хванат конете и да изнесат изпочупените квадриги.

Диотимос имаше малка преднина. Непосредствено зад него беше Арихион, който безмилостно шибаше конете си с камшик.

— Как мъчи животните! — не можа да се сдържи Ким.

Но ударите подействаха и квадригата му все по-плътно се приближаваше до тази на Диотимос.

— Хайде, Диотимос, по-бързо! — викаше Юлиан.

Колесниците се носеха с пълна сила към втория завой. Диотимос отново успя да направи великолепа маневра, но Арихион не му отстъпваше и го следваше по петите.

— Двубоят е много оспорван — промърмори Филанор.

Младият атлет имаше право. Надпреварата между двамата водачи от Кротон беше изключително напрегната. Публиката полудя, хората свиркаха и викаха от възторг.

Диотимос показва висока класа, но все не успяваше да се откъсне от съперника си. След десетата обиколка двамата водеха с една обиколка останалите състезатели. Още на първата обиколка отпаднаха почти половината водачи, други бяха контузени или претърпяха катастрофи и напуснаха състезанието.

Дойде двайсетата обиколка.

— Баща ми се бави! — извика Филанор.

— Това е само тактически ход — успокои го Милон.

Арихион вече дишаше във врата на Диотимос. Ето че успя да се изравни с него. В един миг изглеждаше, че квадригите ще се допрат, летяха толкова близо една до друга.

Арихион отново замахна с камшика, но той изплющя не по гърбовете на конете, а върху Диотимос, който успя да избегне удара, и използва дръжката на камшика си като меч, за да отблъсне следващата атака.

— Завоят, завоят! — извика в този момент Филанор.

Но Диотимос и този път щеше да се справи. Той се наклони навътре, дръпна поводите, колесницата отново се изправи върху едно колело и точно тогава се случи нещастieto! Чу се трясък, оста се счупи, колелото падна и се изтърколи под квадригата. Колесницата се килна на една страна и заора земята. Диотимос изхвърча и се стовари тежко върху пистата. Колесницата на Арихион профуча на сантиметри от него.

— Какъв ужас, в името на Зевс! — отчаяно извика Филанор.

— Бързо към пистата! — изкомандва Телестас. — Трябва да помогнем на Диотимос.

Лекарят се запровира през развълнуваната тълпа. Останалите го последваха, като гледаха как Арихион се носи към победата — с едната ръка държеше поводите, а другата бе вдигнал триумфално към небето.

Диотимос излизаше от пистата, поддържан от двама мъже, когато приятелите стигнаха до него. Хитонът му беше разкъсан, а по тялото му се виждаха рани от охлузвания. Няколко души избутваха счупената квадрига, други се опитваха да хванат конете.

— Изглежда, нямаш нищо счупено, в името на Зевс! — с облекчение извика Милон.

— Но глупавото колело се счупи — промърмори Диотимос. — А това е много по-лошо! Как можа да се случи? Колесницата е направена от най-качествени материали. Никога не ми се е случвало подобно нещо!

Леон хвърли многозначителен поглед към приятелите си.

— Бъди доволен, че си жив — отвърна Телестас. — Седни тук. Искам да видя раните ти.

Диотимос с нежелание се подчини и недоумяващо продължи да клати глава:

— Щях да победея — каза той, — ако колелото не се беше счупило...

Възгласите на публиката се усилиха. Арихион завърши и последната обиколка и сега гордо приемаше овациите на зрителите, изправен върху квадригата си.

— Това беше... моята победа — едва промълви Диотимос.

Телестас сложи ръка на рамото му:

— Нараняванията са повърхностни за щастие, но все пак искам да те превържа, затова нека отидем в странноприемницата.

Диотимос се надигна, стенойки:

— Аз бях дотук — изръмжа той. — Милон, погрижи се квадригата да бъде закарана в работилницата.

Исполинът кимна и понечи да тръгне.

— Къде е работилницата? — бързо попита Леон.

— Зад странноприемницата — отвърна борецът. — Защо питаш?

— Само така — излъга Леон, без дори да се изчерви.

Милон сви рамене и нищо не каза.

Облегнат на раменете на Телестас и Филанор, Диотимос се отпрати към странноприемницата на хубавата Елипа. Приятелите вървяха след тях.

— Трябва да разгледаме квадригата — тихо каза Леон.

— Как така, нали е счупена? — не можа да го разбере Ким.

— Точно затова — прошепна Леон. — Струва ми се доста странно. Диотимос каза, че е използвал само най-качествени материали и че никога досега не му се е случвало подобно нещо. А сега изведнъж колелото се чупи. Може би някой се е погрижил за това...

Юлиан веднага включи:

— Трябва много внимателно да разгледаме квадригата. Най-добре веднага!

Само че не успяха да го направят веднага. Милон им разпореди да се погрижат за изтощените коне. След това трябваше да занесат билки на Телестас, а вечерта — храна и напитки на Диотимос В стаята

му. Чак след това се прибраха в стаичката си и изтощени се отпуснаха върху леглата.

— Утре непременно трябва да разгледаме квадригата — заспивайки, промърмори Леон.

---

[1] хиподрум — голяма писта с овална форма за надбягвания с коне и колесници. — Б.пр. ↑

ИГРАТА ЗАГРУБЯВА

На сутринта приятелите закусваха с Диотимос и синовете му. Настроението не беше чак толкова лошо, колкото очакваха.

— Семейството ни има още един шанс да спечели — уверено каза Диотимос и потупа Милон по рамото.

Великанът му кимна мрачно и си взе още козе сирене и маслини:

— Няма да те разочаровам, тате — обеща той.

— Разбира се, че ще победиш — намеси се и Ким. — Кога ще са състезанията по борба? Днес ли?

Милон отметна глава и се разсмя:

— Днес? О, не, в името на Зевс!

— И защо не?

— Веднага се вижда, че сте за първи път на игрите — каза Милон. — Днес няма да има състезания, защото след малко ще започне празничното жертвоприношение.

— Това означава ли, че няма да се работи?

— Да се работи! — очите на Милон се разшириха. — Разбира се, че няма да се работи.

Приятелите се спогледаха. Значи в работилницата, където беше квадригата, също няма да работят.

Все пак за по-сигурно изтичаха дотам. Наистина беше затворено. Един мъж им каза, че квадригата на Диотимос ще се ремонтира утре.

Децата побързаха да се върнат. Пред странноприемницата срещнаха Милон, Филанор, Диотимос и Телестас, които се бяха отпавили към Алтиса. Приятелите тръгнаха с тях.

— Май не знаете много за Олимпиадата, а? — попита ги Милон.

Леон, Ким и Юлиан поклатиха глави. От всички страни прииждаха хора, които отиваха към Алтиса.

— Празнуваме игрите в Олимпия на всяко петдесето пълнолуние, което означава, че те се провеждат на всеки четири години — обясни Милон. — А четвъртият ден е отреден за големия празник, на който се принася жертва в прослава на Зевс.

Вече бяха пред портата на храмовия комплекс. Тук имаше толкова много хора, че не можеше да се мине.

Внезапно зад тях се разнесе силно мучене.

Приятелите се обърнаха и видяха сред облак прах да се задава стадо бикове, чиито рога бяха украсени с цветя.

— Хора, отдръпнете се, направете място! — викаха силно пастирите, които караха стадото.

Тълпата се раздели, за да направи път.

— Това са жертвените животни — обясни Милон на децата, когато и последното животно отмина. — Биковете трябва да са точно сто.

— И всички ли ще бъдат принесени в жертва? — тъжно попита Ким.

— Да, такава е волята на боговете. Хайде елате да си намерим хубави места.

Тълпата се придвижваше към олтара на Зевс, точно пред храма. Милон избра места, от които олтарът се виждаше добре. Той имаше квадратна основа, върху която се издигаше висок седемметров масивен конус. Към върха му водеха стълби, а най-горе имаше кръгла площадка — там гореше огън. Пред стълбите стояха жреци в дълги бели роби. Музиканти свиреха на флейта и на лира.

Един жрец вдигна ръка и музиката спря. В настъпилата тишина се чу как жрецът произнася молитва и благодари на Зевс за закрилата му.

— Затова ти принасяме в жертва тези бикове — тържествено завърши той и даде знак жертвоприношението на животните да започне.

Ким се обърна с отвращение. Над Алтиса се разнесе остра миризма — в свещения огън бяха хвърлени бутове от биковете.

— Така трябва да бъде — обясни Милон, когато видя ужаса по лицата на приятелите. — Димът, който се издига нагоре, ще послужи за храна на боговете. Жреците размесват пепелта с вода от Алфей и приготвят каша. Прибавят хоросан за здравина и с нея дострояват олтара, който става все по-висок — в прослава на Зевс! А останалото месо от биковете е за угощение на гостите. Празникът ще продължи до късно през нощта.

Леон и Юлиан кимнаха храбро, но после и те като Ким се обърнаха. Леон се загледа в красивия храм на Зевс.

Днес никой не работи, размишляваше той. Трябва да използват този шанс, да се вмъкнат незабелязано в работилницата и да разгледат квадригата. А по-късно, когато виното щеше да се лее като из ведро, да продължат с разследването.

Той прошепна плана си на приятелите и те въодушевени приеха предложението му.

Най-после всички животни бяха принесени в жертва и тълпата се устреми към мястото, където щеше да се състои празника.

— Чакайте! — извика Диотимос. — Искам да вляза за малко в храма!

Едва сега децата забелязаха, че вратите на храма са отворени! С благоговение последваха Диотимос. В средата на храма се издигаше дванайсетметрова статуя на Зевс.

Гръмовержецът седеше върху трон от кедрово дърво, фигурата беше изработена от слонова кост, плащът и сандалите бяха от чисто злато, а на главата имаше венец от маслинови клонки. Очите му бяха от персийско стъкло, а погледът, отправен като че ли право към тях, беше благ и същевременно величав. На устните му играеше лека усмивка. Зевс изглеждаше спокоен, дори весел. В лявата си ръка държеше блестящ жезъл от сребро, на чийто връх бе кацнал орел. В дясната си ръка държеше фигура на Нике от слонова кост с лавров венец на главата.

Диотимос коленичи и всички го последваха, приведоха глави и потънаха в мислите си.

Пред тази величествена и красива статуя Юлиан се почувства съвсем незначителен. Нищо чудно, помисли си той, че са я смятали за едно от седемте чудеса на света. Невероятно е, че има щастието да види това великолепието! Но сега не бива да се отклонява от целта си. Навън, зад стените на храма, се разхожда неизвестен стрелец и трябва да го заловят. Дали той не е повредил квадригата?

Празникът беше в разгара си. Над Алтиса бавно се спусна тъмнина и пълната луна, бяла и обла, засия сред обсипаното със звезди небе. Навсякъде горяха огньове, на които се въртяха шишове с месото от жертвените животни. Хората си подаваха чаши с вино. Диотимос, синовете му и лекарят също празнуваха. Не след дълго главите им се позамаяха. Само Милон правеше изключение и внимаваше с пиенето, защото утре му предстоеше състезание.

Приятелите влязоха в ролята на слуги и разнасяха напитки и храна. Малко преди полунощ Диотимос им разреши да си тръгват.

— Най-последно — с облекчение въздъхна Ким. — А сега, бързо към работилницата.

— Трябва ни светлина — спря ги Леон. — Да вземем лампа от странноприемницата.

Децата отидоха до странноприемницата и взеха маслената лампа от стаята си, а след това се отправиха към работилницата — ниска постройка с дървена пристройка към нея. Тъкмо стигнаха пред нея, когато Кия измяука.

Ким се наведе към котката:

— Какво има? — прошепна момичето.

Котката отново измяука. Очите ѝ бяха широко отворени, погледът ѝ беше вперен в тъмния силует на разклонено маслиново дърво зад работилницата. Там сякаш нещо се движеше. По гърба на Ким запълзяха студени тръпки.

— Момчета, струва ми се, че някой ни наблюдава — прошепна тя.

— Сигурна ли си? — също шепнешком попита Юлиан.

— Не, но вижте маслиновото дърво там, отзад.

Леон се наведе, сякаш иска да пристегне каишката на левия си сандал и уж случайно погледна към дървото. Няма нищо, всичко беше спокойно.

— Мисля, че ти се привижда — прошепна той на Ким, когато се изправи. — Хайде, да вървим.

Децата обиколиха постройката, за да потърсят откъде да влязат. Вратата на работилницата, разбира се, беше заключена, а върху двата прозореца имаше здрави дървени кепенци.

— Май няма да можем да влезем — разочаровано промърмори Ким.

— И какво ще правим сега? Имаше ли някакви предложения?

Юлиан и Леон мълчаха, но Кия измяука и хукна напред. Приятелите разбраха, че умната котка иска да им покаже нещо и бързо я последваха. Кия се плъзна към невзрачната пристройка и побутна вратата с нос. Леон натисна вратата и тя се отвори със скърцане. С разтуптени сърца децата пристъпиха вътре. Навсякъде бяха разхвърляни всевъзможни вехтории — изпотрошени колела, стари кожени ремъци, изкривени метални части.

Кия хукна напред и приятелите я последваха. Стигнаха до втора врата, която свързваше пристройката с работилницата. Тя обаче беше заключена.

Леон въздъхна и вдигна лампата над главата си. Приятелите се огледаха. Наистина ли няма как да влязат в работилницата?

Изведнъж Леон подсвирна тихо:

— Я вижте! — развълнувано каза той и посочи към един тъмен ъгъл на пристройката. — Там има някаква квадрига.

Приятелите се запровираха през вехториите и се озоваха пред квадригата на Диотимос!

Без да губят време, започнаха внимателно да я оглеждат. Юздите също бяха тук, но по тях не се забелязваха повреди или други съмнителни неща. Колелата също бяха в пълна исправност, дори и това, което беше паднало от колесницата.

Накрая Леон приближи лампата към счупената ос и внимателно я заразглежда. Трябваше да легне по гръб, за да я огледа по-добре.

— Не може да бъде — че се гласът му изпод колесницата. — Погледнете тук! Тук, долу!

Юлиан и Ким легнаха до него.

Леон посочи дървената ос:

— Оста се е счупила по права линия, счупените повърхности всъщност са съвсем гладки. А тук има и една отвесна пукнатина, виждате ли?

Ким и Юлиан кимнаха.

— Така изглежда греда, срязана с трион! — продължи Леон. — Според мен оста е срязана с трион и по време на надбягването не е издържала на натоварването.

— Но нали преди старта разгледахме внимателно всичко заедно с Диотимос — усъмни се Юлиан.

— Имаш право — отвърна Леон и замислено подръпна ухото си. — Само че след това отидохме Диотимос да принесе жертва на Зевс. Може би извършителят се е възползвал точно от този момент.

— Възможно е — каза Ким. — Трябва да кажем на Диотимос.

Внезапно вратата на пристройката широко се отвори и децата усетиха хладния повей на вятъра. Лампата затрепка и угасна. През отворената врата се процеди лунен лъч и в рамката се очерта неясен човешки силует. След това вратата се затръшна. Настъпи пълен мрак.

— Кой... кой е тук? — със свито сърце извика Юлиан.

Вместо отговор се разнесе злокобно свистене и една стрела се заби в квадригата. В тъмното отекна зловещият звук на приближаващи се стъпки...

СЯНКАТА

— Да изчезваме! — извика Леон, скочи на крака и хукна да бяга. Приятелите го последваха. Юлиан се спъна и падна на земята. Ръцете му докоснаха нещо метално, вероятно прът. Без да мисли много, той го грабна и го запокити в посоката, от която дойде нападението. Чу се вик, после стъпките бързо се отдалечиха. Юлиан се засмя, но в следващия момент отново се чу свистене — пак стрела! Приятелите се хвърлиха на земята. Стрелата мина над главите им. Леон и Ким грабнаха каквото им попадне — камъни, някаква дъска, едно гърне с масло за смазване, и откриха огън... Кия също се втурна в атака — приятелите чуха сърдитото ѝ фучене.

— Кия, ела тук! — изплашено извика Ким.

В този миг вратата се отвори и сянката безшумно се плъзна навън. Кия, която явно нямаше намерение да се отказва от гонитбата, я последва с огромен скок.

— Кия! — отново извика Ким и този път котката я послуша.

Момичето с облекчение я прегърна.

— Даде му да се разбере, нали? — тихо попита Ким.

Кия доволно измяука.

— Кой беше нападателят? — попита Юлиан. Гласът му трепереше. — Арихион или Клейтас? Някой разпозна ли го?

— Не — отвърна Леон. — Може да е била Елипа. И...

— Чакайте! — прекъсна ги Ким. — Усещате ли? Мирише на изгоряло! Да се махаме!

Приятелите се втурнаха към вратата и понечиха да я отворят. Вратата не се отваряше, измежду дъските се процеждаха парещи езици дим.

Нападателят, който и да беше той, беше заключил вратата и беше подпалил пристройката.

Ким едва успя да извика през задушаващата я кашлица:

— Момчета, трябва да се измъкнем!

— През огъня ли? — попита Юлиан.

— Това е единственият ни изход! — извика Ким, прегърна Кия и я притисна към себе си. След това се направи да се хвърли към вратата, обхваната от яркочервени пламъци.

— Косата и дрехите ти ще се подпалят! — дръпна я назад Леон.

— Няма време! — отвърна Ким и се втурна напред, Леон и Юлиан я последваха.

За техен късмет, всичко мина добре. В този момент чува виковете — хората бяха видели пожара и идваха насам.

— Да се махаме, преди да са ни обвинили за палежа — извика Леон и децата бързо излязоха от двора на работилницата.

Пред работилницата се беше събрала тълпа. Отнякъде се зададе и собственикът на работилницата. Мъжете направиха жива верига и

започнаха да си подават ведро с вода.

Приятелите се включиха във веригата, но огънят се разпространяваше бързо и след секунди дървената пристройка рухна.

— Квадригата изгоря — огорчено отбеляза тихо Леон и изведнъж се почувства ужасно изморен. — Вече нямаме доказателство...

— Точно това е целял подпалвачът — ядосано прошепна Ким, докато подаваше следващото ведро.

Хората все пак успяха да ограничат огъня и да спасят работилницата.

— Колесницата ми, колесницата ми! — чу се отнякъде гласът на Диотимос. Беше научил за пожара и сега той и синовете му безпомощно стояха пред онова, което беше останало от пристройката.

— Не беше ли достатъчно, че загубих състезанието и че оста се счупи? — простена той. — Трябваше ли и колесницата ми да изгори?

Приятелите се приближиха до него.

— Беше палеж — каза тихо Леон и му разказа какво бяха открили.

— Не може да бъде, в името на Зевс! — изръмжа Диотимос. — Зад това сигурно стоят Клейтас и недостойният му брат!

— Да им тегля ли най-последен бой, татко? — попита Милон.

— Да! И аз ще ти помогна! — задъхваше се от гняв Диотимос.

— Не бързайте! — опита се да ги спре Филанор. Но баща му и брат му с решителни крачки се насочиха към палатковото градче.

— Нещата не отиват на добре! — промълви Филанор, който вървеше зад тях заедно с приятелите.

— Чакайте! — Юлиан се опита да успокои Милон и Диотимос. — Нямаме никакви доказателства, че двамата са замесени в това.

Но Диотимос не искаше и да чуе:

— Ясно е, че са те. Кой друг би имал полза от поражението ми?

Въпреки късния час в палатковото градче не спяха. Пред палатките горяха огньовете, мъжете си подаваха пълни чаши с вино. По всичко изглежда, че празникът в прослава на Зевс продължаваше.

Палатката на Клейтас и Арихион бе опъната малко встрани от останалите, в началото на една маслинова горичка. Братята седяха пред нея на светлината на една факла и разговаряха. Когато Диотимос

и хората му се приближиха, двамата мъже скочиха, в очите им гореше неприязън.

Диотимос се нахвърли върху тях:

— Няма защо да лъжете, долни подлеци! — изрева той. — Този път ще си платите за стореното!

Диотимос и Милон се втурнаха към братята със свити юмруци. Всяко мускулче по тялото на Милон беше напрегнато. Борецът беше направо страшен. Независимо от това, Клейтас и Арихион не помръднаха.

— Това няма да доведе до нищо! — извика Ким.

Никой обаче не я чу.

— Момичето има право — неочаквано се обади глас от тъмнината. — Едно сбиване е най-глупавото нещо, което човек може да си представи.

Телестас застана в светлината на факлата, а очите му блестяха гневно:

— Какво е това? Война на живот и смърт?

— Те ми отнеха победата с измама и изгориха колесницата ми — гневно отвърна Диотимос. Очите му горяха. — Сега просто ще си разчистим сметките!

Телестас хладнокръвно застана между настръхналите за бой мъже:

— Как мислите, че ще завърши това, в името на всички богове? Да не би да искаш да пострадаш, Милон? И да не можеш да участваш в борбите утре? Кой ще спечели от това?

Исполинът спря.

— А сега се разотивайте! — нареди Телестас.

Милон отпусна свитите си юмруци. После погледна към баща си, очакваше подкрепа от него, но той само кимна, че е съгласен с лекаря. После се обърна и се отдалечи.

Приятелите забелязаха колко трудно се овладя Милон. Здравно стиснал устни, той тръгна след баща си, Филанор и Телестас към странноприемницата.

Никой не обръщаше внимание на децата и те бавно се упътиха към конюшните.

— Извадихме голям късмет, че Телестас се оказа тук. Иначе нямаше да се размине без сбиване — каза Юлиан. — А сега да отиваме

да спим, мъртъв съм от умора.

— Имам по-добра идея — отвърна Ким.

Юлиан и Леон я погледнаха учудено.

— Да се върнем при палатката на Клейтас и Арихион. Няма да е зле да чуем какво си говорят. Палатката им е до маслиновата горичка, ще се скрием сред дърветата и ако имаме късмет, дори може да влезем вътре, докато спят. Любопитна съм дали ще открием лък и стрели?

Леон и Юлиан се съгласиха и тримата се запромъкваха обратно към палатката на братята от Кротон. Ким имаше право, горичката се оказа чудесно прикритие. Децата се скриха зад широките дънери на дърветата и зачакаха.

Клейтас и Арихион все още седяха пред палатката, пиеха вино и тихо разговаряха. Само че това, което приятелите чуха, не оправда надеждите им — разговорът се въртеше около предстоящия двубой и тактиката, която Клейтас трябва да приложи, за да победи сериозен противник като Милон. Не чуха нищо подозрително.

Изведнъж нещо изпука, като че някой настъпи сух клон. Звукът идваше от горичката. Приятелите се вгледаха в тъмнината, но мракът сред дърветата бе непрогледен. Последва нов пукот и Юлиан преглътна нервно. Кой ли е това?

В този момент сред дърветата се появи сянка! Много приличаше на непознатия, който ги нападна в пристройката. Приятелите се притаиха в сенките, за да не ги забележат. Кия се сгуши в Ким, телцето ѝ трепереше.

Непознатият спря. После всичко се разигра с мълниеносна бързина, фигурата измъкна нещо изпод наметката си. Лък! Секунда по-късно в тишина на нощта изсвистя стрела и се чу ужасен стон. Фигурата се обърна и изчезна сред дърветата.

Изплашени, приятелите излязоха от прикритието си и се затичаха към палатката на братята. Клейтас лежеше на земята, стенеше от болка и притискаше с ръце бедрото си, от което стърчеше стрела.

— Беше Милон! — простена той. — Уплашил се е от двубоя с мен. Затова ме простреля!

От съседните палатки наизлизаха зяпачи.

— Трябва му лекар! Да извикаме Телестас — каза Ким и се втурна да търси лекаря.

Докаато тичаха, момичето успя да каже на приятелите си:

— Нямам думи! Подозирахме Клейтас, а сега самият той стана жертва...

— Да не забравяме Елипа — подхвърли Юлиан, когато пред тях се показа странноприемницата. — Все още не сме наясно с нейната роля. Но нека първо намерим Телестас.

Изведнъж Юлиан се спря като закован. Мислите се блъскаха безредно в главата му. Внезапно го осени едно подозрение:

— Имам предположение — пророни той, като едва си поемаше дъх. — Знаем, че извършителят е от Кротон и че може да пише, нещо, което малко хора в тези палатки умеят. Освен това знаем, че разбира от билки и отрови. Е, не мислите ли, че има само един такъв човек.

ДЕЛИКАТНА ЗАДАЧА

— Телестас! — каза Юлиан, докато продължаваха да вървят. Подозрението отдавна се прокрадваше в главата му и колкото повече го обмисляше, толкова повече се проясняваше картината.

Приятелите го гледаха слисани:

— Не е възможно — отвърна Ким. — Той е част от семейството на Диотимос!

Леон също беше скептичен:

— Какъв мотив може да има?

— Пари! — извика Юлиан. — Той участваше в залаганията.

— Да, но залагаше винаги на губеци атлети — възрази Юлиан. — Ами Елипа? Подозирахме и нея.

Децата бяха застанали пред странноприемницата.

Юлиан поклати глава:

— Продължавам да твърдя, че Телестас е нашият човек. Всички улики водят към него. Кой знае, може би е правил и други залози...

— Нещо не разбирам — отрони Ким.

— Телестас заложи малки суми на Филанор и Диотимос, за да не събуди подозрение — обясни Юлиан. — А след това сигурно е заложил по-големи суми на съперниците им! След това е направил така, че Филанор и Диотимос да отпаднат и е прибрал много повече пари от залозите за иначе губеци атлети.

— Доста смела теория — зяпна Ким.

— Която освен това не може да бъде доказана — допълни Леон.

— Не е точно така — възпротиви се Юлиан. — Ако теорията ми е вярна, Телестас би трябвало да е пълен с пари. Така че само трябва да проверим дали наистина е така.

— И как ще го направим? — в един глас попитаха Ким и Леон.

— Като претърсим кесията му — тихо предложи Юлиан. — Още тази нощ!

— Ти си луд! — извика Ким. — Как ще я вземем?

— Докато спи...

Леон се засмя:

— Искаш да се промъкнеш в стаята му и да провериш?

— Точно така!

Леон изду бузи:

— Това е лудост! Но не е невъзможно.

— Най-напред трябва да изпратим Телестас при Клейтас, който спешно се нуждае от помощ — напомни Ким.

Децата се втурнаха в стаята на лекаря и разказаха за случилото се. Телестас беше ужасен и без да се бави, тръгна към палатковия лагер. Приятелите го огледаха внимателно. Лекарят не носеше кесия на колана си, но хитонът му бе странно издут на гърдите. Дали не е скрил там кесията с драхми?

Лекарят извади стрелата от раната на Клейтас, почисти я и я превърза.

— Раната е доста дълбока — каза той, щом приключи, — но няма засегнати мускули.

— Хвала на Зевс! — извика Клейтас. — Значи утре ще мога да се състезавам!

Лекарят поклати глава:

— Не, няма да можеш.

— Трябва да се състезавам! — упорстваше борецът.

— Глупости! — леко раздражен отвърна лекарят. — Раната веднага ще се отвори!

Клейтас се заинати като малко дете:

— Трябва! Не разбираш ли!? — крещеше той.

Лекарят погледна към небето:

— Нямах никакви шансове с тази рана. Това достатъчен довод ли е?

— Е, добре — мрачно отвърна Клейтас. — Ами Милон, този подлец? Надявам се, че ще го арестуваш. Той стреля по мен!

— Не говори глупости, в името на Аполон! — извика някой от зяпачите. — Не си го видял!

С голямо неудоволствие борецът се съгласи, че наистина няма доказателства.

Телестас се надигна с въздишка и тръгна към странноприемницата. Приятелите го следваха на известно разстояние.

— Няма как да не извади кесията, когато легне. Трябва само да изчакаме, докато заспи — предложи Юлиан. — Тогава ще се вмъкнем в стаята му.

Ким реши, че не е чула добре:

— Ние?

— Ами да, един от нас трябва да го направи — уточни Юлиан.

Ким се засмя:

— Ясно, един от нас! Ами, значи ти, тогава!

Юлиан кимна храбро. Идеята беше негова, в края на краищата. Но сега, когато трябваше да я осъществи, го обхвана страх. Как изобщо може да си помисли, че ще влезе в стаята на Телестас?

— Няма да си сам — успокои го Ким. — С Леон ще пазим някой да не те изненада.

Леон го потупа по рамото:

— Аз ще вляза в стаята, Юлиан — каза той. — Щурата ти идея все повече ми харесва!

Юлиан въздъхна с облекчение.

Децата се прибраха в стаята си и зачакаха в странноприемницата да настъпи пълна тишина. После Леон отвори вратата и се огледа. Коридорът беше празен. Момчето излезе и на пръсти се запромъква към стаята на Телестас. Приятелите го последваха, като не изпускаха коридора от очи.

Най-после Леон стигна до вратата на лекаря, наведе се и погледна през ключалката. В стаята беше тъмно. Сърцето му биеше до пръсване. Внимателно натисна дръжката. Заключено! Но Леон не се предаде. Стаята имаше прозорец към вътрешния двор...

— Ще се опитам да вляза откъм вътрешния двор — прошепна той на приятелите си.

Децата излязоха на двора. Мраморните статуи на богове меко блестяха под лунните лъчи. От водоскока се чуваше успокоителното шуртене на вода. Към двора гледаха много прозорци и Леон с радост забеляза, че прозорецът на Телестас беше отворен! Вероятно лекарят е отворил, понеже нощта бе доста задушна.

Леон се огледа. Освен Юлиан, Ким и Кия, не се виждаше друг. Момчето пое дълбоко въздух, после тихо се покатери на перваза на прозореца и погледна в стаята. На слабата лунна светлина успя да различи неясните очертания на едно легло, върху което някой спеше, и

малка масичка до леглото. Нямаше как да се види дали лекарят е оставил нещо върху нея.

По челото на Леон изби студена пот, явно се налага да влезе в стаята. Предпазливо се спусна от перваза и застана наред стаята. Ослуша се. От леглото се дочуваше тихо похъркване. Това е добре! Леон направи няколко крачки и стигна до масичката.

Върху нея лежеше кесия! Леон протегна ръка и пръстите му докоснаха фината кожа. Момчето внимателно дръпна връвта, с която беше забързана кесията. Усети по гърба му да се стича ледена пот. Юлиан се оказа прав. Телестас разполагаше с голяма сума пари. Подозрително голяма!

В ПАЛАТКАТА НА ЕПОЛОС

На следващата сутрин децата седяха в леглата си и се прозяваха. Снощното откритие на Леон дълго не ги остави да заспят.

— Намерихме куп пари, но все още не разполагаме с доказателство — каза Ким и нежно погали Кия, която се протегна в целия си ръст. За разлика от децата котката беше съвсем бодра.

— Да, за съжаление — съгласи се Юлиан. — И се страхувам, че Милон е в опасност. Все пак той е фаворитът в състезанието по борба. А ако някой наистина иска да спечели от залаганията, той ще заложи на друг и ще се погрижи фаворитът да загуби.

Леон се надигна от тясното си легло:

— Все пак разполагаме с още малко време. Състезанията по борба започват следобед.

— Какво си намислил? — попита Юлиан.

— Трябва да се уверим, че Телестас е спечелил парите от залагания. Може би Еполос, при когото Телестас залага, ще ни помогне. Само че как да го подпитаме?

Ким щракна с пръсти:

— Имам идея, момчета! Спомнете ли си, че Еполос непрекъснато си записваше нещо? Той води тефтер на залаганията! Вероятно някъде е записал и залаганията на Телестас!

Приятелите трябваше да прекарат сутринта в конюшната и да се погрижат за конете, докато в това време Кия ловеше мишки в сламата. Привършиха рано следобед и тъй като не им възложиха други задачи, се отправиха към стадиона, за да потърсят Еполос. Както и предишните дни, в Алтиса беше пълно с народ. Току-що бяха завършили бяганията, а възгласите на зрителите още ехтяха и приятелите съжалиха, че са изпуснали част от надпреварата. Децата си запробиваха път през множеството, но не можаха да открият Еполос.

Внезапно Кия измяука и хукна нанякъде. Юлиан, Ким и Леон я последваха. Въпреки че познаваха невероятното умение на котката да открива хора и предмети, приятелите отново бяха смаяни. Кия ги

заведе при сергията на един търговец на сладкиши. Точно отпред, с пълно гърло, крещеше Еполос. Мъжът се опитваше да привлече клиенти.

Ким се доближи до него, усмихна му се и запита:

— Е, как вървят днес залаганията?

Еполос я погледна мрачно:

— Какво те засяга? Искаш ли да заложиш? — той вече посягаше към перото зад ухото си.

— Може би — уклончиво отвърна тя, но се сети, че няма никакви пари.

— Може би, но едва ли ще е при мен — не особено любезно я срязва Еполос.

Ким се усмихна смутено:

— Първо искам да се ориентирам за кого да заложа. Кой е фаворитът в борбата.

— Милон, кой друг?

— Значи Телестас също е заложил на него, нали? — отново попита Ким.

Мъжът присви очи:

— Никога не давам информация за залозите на клиентите си, в името на Арес!

— Разбирам — и Ким погледна към приятелите си. — Дали случайно нямате една драхма?

Леон и Юлиан отговориха отрицателно.

Еполос се намръщи:

— Само ми губите времето. А, ето че идва един по-сериозен клиент.

В същия момент за изненада на приятелите се появи Телестас. Поздрави ги любезно и заложи малка сума на Милон.

— Добро вложение, Милон е непобедим — уверено каза лекарят. — Още повече, когато Клейтас няма да участва. Жалко, двубоят между тях щеше да е много оспорван.

— Без съмнение. Но се надявам състезанието и сега да е напрегнато — каза Еполос, докато записваше залога. След това се обърна към приятелите. — Ами вие? Няма ли да се претрашите да заложите?

Ким, Леон и Юлиан поклатиха глави и Еполос почти ги изгони. Те застанаха зад една сергия, на която продаваха кожи и продължиха да наблюдават Телестас и Еполос. Мъжете поговориха още известно време. След това лекарят се сбогува и се скри в тълпата. Еполос успя да убеди още няколко души да зложат, а после се запъти към колоните на храма.

Приятелите се спогледаха, кимнаха си, сякаш искаха да си кажат, че всичко е ясно, и тръгнаха след Еполос.

Мъжът се запромъква през тълпата, излезе от Алтиса и се запъти към палатковото градче, недалеч от странноприемницата на хубавата Елипа. Там изчезна в една от многото палатки.

— Ех, ако можехме да хвърлим едно око на записките му — прошепна Ким.

— Вижте, той излиза! — прошепна Леон и дръпна приятелите си зад една двуколка.

Еполос пое към странноприемницата.

— Този път е без дъската си! — забеляза Юлиан.

— Оставил я е в палатката — прошепна Ким. — Не бива да изпускаме такъв шанс.

Момичето се стрелна към палатката на Еполос, преди Юлиан или Леон да успеят да я спрат. Ким се шмугна вътре. Юлиан и Леон нямаха избор и последваха приятелката си.

— Какъв хаос! — простена Ким.

На земята се валяха дрехи, в един ъгъл се виждаше нож, чиния и остатъци от храна. На гърба на палатката, където имаше втори изход, беше направен олтар с проста дървена статуя на Зевс.

— Вижте тук! — извика Ким и посочи купчина свитъци от папирус, разхвърляни край рогозката, която Еполос използваше за легло.

Приятелите се втурнаха към свитъците и започнаха да ги развиват един по един. По челата им избиха капчици пот, но не заради горещината, а заради страха от завръщането на Еполос. Децата трескаво преглеждаха ръкописите и най-после Ким откри онова, което търсеха — грижливо изписан списък с имена и сумите на залозите.

— Вижте! — със затаен дъх каза Ким. — Тук са записани и залозите на Телестас. Не мога да повярвам! Наистина е зложил

съвсем малки суми за Филанор и Диотимос и далеч по-големи за други спортисти, в това число и Арихион.

Юлиан посочи долната част на ръкописа:

— Тук е записвал приходите и разходите си. Излиза, че Телестас наистина е спечелил много. Най-последно се сдобихме с доказателството, което толкова дълго търсехме! А сега да ни няма!

Но не успяха да стигнат далеч — в този миг се появиха Еполос и Телестас! Те грубо блъснаха приятелите обратно в палатката и само Кия успя да се измъкне, като се плъзна между краката на Телестас.

— Много сте умни, няма що! — подигравателно се засмя Еполос. В ръката му проблесна кама.

— Ами, ние искахме само... — започна Юлиан.

— Затваряй си устата! — прекъсна го Телестас. — Мислите, че не забелязахме как ни следите? Но този път ние ви проследихме. И видяхме как се намърдахте в палатката. Нали не смятате Еполос за толкова глупав, та да остави свитъците му да се развяват тук? Но сега всичко свърши!

Ким посочи папируса:

— Ти си лъгал, Телестас, за да спечелиш от залаганията!

Лекарят се засмя:

— Имаш право, в името на Зевс! Диотимос не ми плащаше добре, така че си осигурих допълнителни доходи. Най-напред моят добър приятел Еполос се постара останалите да залагат възможно най-големи суми за сигурни победители като Диотимос и Филанор, след това аз залагах за евентуалния втори и правех така, че той да спечели. С Еполос си партнирахме великолепно. Ако бях заложил при някой

друг, непосветен в плановете ми, нямаше как да не направи впечатление, че залагам повече за спортисти, които не са фаворити. Естествено, че с приятеля ми си делим печалбите.

Еполос въртеше камата в ръцете си:

— Точно така!

— Значи някой от вас стреля по Милон и синовете му по време на тренировките! — извика Юлиан.

Телестас изобрази нещо като поклон:

— Моя милост, с ваше позволение!

Ким присви очи:

— И ти, разбира се, сипа онова нещо във виното на Филанор, нали?

— Имаш право — не без гордост потвърди Телестас. — Като лекар познавам доста билки — валериан, например. В големи дози причинява отпадналост. Не исках да убивам Филанор, а само да го обезсиля. Трябваше само да издебна подходящ момент и да изсипя праха в чашата му с вино. Моментът се появи, когато музикантите минаха под прозорците на странноприемницата...

Леон направи гримаса:

— Това, че отне победата на един млад спортист, е наистина отвратително! А изглежда и Диотимос стана жертва на алчността ти. Ти преряза оста на колесницата, нали?

— Така е — без заобикалки призна Телестас. — Нали трябваше да се погрижа Арихион да спечели. Той изобщо не подозираше за намеренията ми. Надявах се, че Диотимос ще се уплаши и ще се откаже от състезанието — заради плочката с проклятието пред вратата. Но той не се изплаши. Така че трябваше да прибегна до по-твърди начини. Моят час настъпи, когато малко преди старта се отправихте към олтара, за да принесете жертва на Зевс. Вече бяхте започнали да ме наблюдавате и това не ми убегна. Аз също не ви изпусках от очи. Видях как през нощта се промъкнахте в работилницата, за да разгледате повредената квадрига.

Приятелите кимнаха.

— За съжаление в тъмното не ви уцелих — каза Телестас. — Но пък унищожих доказателството, като запалих пристройката!

— А каква е ролята на Елипа в такъв случай? — попита Леон.

Телестас и Еполос изненадано го погледнаха.

— Елипа няма нищо общо — каза Телестас. — От време на време ѝ продавам това-онова. Идвах нощем, за да я снабдявам с билкови смеси от шипка, бъз и бял имел, които имат подсилващо действие. Елипа ги препродаваше на спортисти, като Клейтас например. Много от тях са съвсем побъркани по тези отвари и вярват, че ще им помогнат да спечелят. Включително и Клейтас, който се страхува от Милон.

— Клейтас — произнесе Леон. — Защо трябваше да нараняваш и него?

— Защото не бях сигурен кой от двамата ще спечели — обясни Телестас. — Наблюдавах Милон и Клейтас по време на подготовката им в Елис. Милон може би е по-добрият, но не бях абсолютно сигурен. Така че след Клейтас ще отстраним и Милон. Вече зложих солидна сума на някой си Колотес, който няма особени шансове да спечели. Но това скоро ще се промени...

— Стига сме дрънкали — извика Еполос. — Чака ни работа...

Лекарят хладно се засмя:

— Имаш право, трябва да отстраним Милон.

Еполос също се засмя, но веднага стана сериозен:

— Какво ще правим с тези тримата тук? Да ги убия ли? — въпросът на Еполос прозвуча така, сякаш говори за времето, а не за убийството на три деца.

Леон, Ким и Юлиан ужасено се спогледаха.

— Не — отвърна Телестас. — По-добре да ги продадем като роби. Така ще спечелим още пари.

Еполос веднага се съгласи.

— Добре, после ще ги закарам в Елис. Помогни ми да ги завържа и да ги натоваря на двуколката. Там поне няма да пречат.

Той се нахвърли върху Юлиан и го заплаши с ножа, след това кресна на Ким и Леон:

— А сега Телестас ще ви завърже! И без глупости! Иначе вашият приятел много ще го заболи.

След тази заплаха Ким и Леон дори и не помислиха да бягат и се оставиха да им завържат ръцете и да им запушат устата. После дойде ред и на Юлиан.

Междувременно двамата мъже продължиха да разговарят.

— Значи действаме според плана — каза Телестас. — Аз отивам при Диотимос и останалите, за да не заподозрат нещо, ти заемаш позиция и стреляш по Милон, щом излезе на пътя и тръгне към стадиона.

— Добре, но този изстрел ще ти струва цяло състояние — хладно отвърна Еполос, отиде до рогозката и извади изпод нея лък и стрели. — Веднага след това ще тръгна с двуколката и децата към Елис.

— Така да бъде, в името на Арес! — отсече Телестас. — А сега да побързаме. Спортистите скоро ще тръгнат към стадиона.

Еполос докара двуколката близо до палатката. Двамата мъже натовариха приятелите и ги покриха с някакво вмирисано платнище. Децата лежаха до две амфори^[1], без дори да могат да се помръднат.

Юлиан напълно се отчая. Изцяло бяха във властта на тези негодници. А след малко Еполос щеше да стреля с лък и по Милон.

„Всеки момент шествието ще потегли към стадиона“, помисли си Юлиан. Спортистите гордо ще преминат покрай насъбралите се зрители, които ще ги отрупат с цветя и ще скандират имената им. Милон също ще е там, придружен от баща си, брат си и безскрупулния лекар. А някъде в засада ще дебне стрелецът...

---

[1] амфора — голям глинен съд с яйцевидно тяло, тясно гърло и две високи вертикални дръжки. Служел за съхраняване и пренасяне на вино, зехтин и вода. — Б.пр. ↑

ПОБЕДНИЯТ ВЕНЕЦ

Юлиан се опита да разхлаби въжетата, но усилията му не дадоха резултат. Той погледна към Ким и Леон, които също безуспешно се опитваха да се освободят.

В този момент децата чуха познато мяукане. Сърцата им се изпълниха с надежда. С грациозен скок Кия се озова в двуколката и завря главичка в Ким.

Момичето протегна вързаните си ръце към нослето на котката, с мисълта, че Кия може да прегризе въжето. Но вместо това умното животинче се обърна, сякаш искаше да каже, че има по-добра идея.

Ким издаде някакъв неясен звук, приглушен от кърпата в устата ѝ, но котката не обърна внимание. Тя местеше поглед от Ким към Леон, от Леон към Юлиан и от Юлиан към двете амфори, изправени в единия край на двуколката. После се плъзна към едната амфора, висока около метър, застина пред нея, готова за скок, след това се метна към глинения съд и той се заклати, но не падна.

Очите на Ким светнаха. Тя разбра какво е намислила умната котка. Последва още един опит, този път успешен. Като на забавен кадър амфората се стовари в двуколката и се пръсна на множество парчета. Кия побутна с лапичка едно от парчетата към Ким. Момичето се извъртя на една страна, така че да може да търка въжето върху острата страна на глинено парче и яростно започна да движи ръцете си. Китките ужасно я заболяха, но Ким не се отказваше и най-после успя!

Ръцете ѝ бяха свободни. Ким с облекчение извади кърпата от устата си, развърза краката си и освободи и приятелите си.

После радостно прегърна котката:

— Какво щяхме да правим без теб? — прошепна благодарно Ким и прегърна умната котка.

— Оставете прегръдките за после! — каза Леон. — Сега трябва да предупредим Милон за опасността, която го дебне.

В същия миг децата чуха звуци от флейта. Шествието на спортистите започваше.

Запъхтени, децата стигнаха до странноприемницата на Елипа. Но Милон, Диотимос и Филанор не бяха тук!

Приятелите се втурнаха към Алтиса. При портата имаше огромна тълпа. Децата едва-едва си пробиваха път. Ким носеше Кия на ръце, котката беше много неспокойна, не понасяше шума на тълпата. При Алтиса навалицата стана още по-голяма.

— Сигурно Диотимос и останалите са някъде напред! Ще те яхна на конче, за да погледна — каза Юлиан и се покатери на гърба на Леон.

— Виждам спортистите да се отправят към стадиона — извика той и заслони очите си с ръка. — И ако не се лъжа, Милон е сред тях. Толкова широки рамене има само той!

Децата почти не помръдваха — напорът на тълпата беше силен, никой не искаше да пропусне последното състезание от Олимпийските игри. Множеството едва-едва напредваше към стадиона.

Приятелите се мушнаха под таблата на един търговец на дребни сладки, заобиколиха една количка, натоварена с плодове и стигнаха до плътна стена от хора. Надигнаха се на пръсти и успяха да видят, че зад хората минава колоната на спортистите. Мярнаха последния спортист и един съдия.

— Милон! — извика Юлиан, въпреки че не виждаше бореца.

Никой не отвърна, а и никой не обръщаше внимание на трите деца и котката.

Юлиан стреснато се огледа. Страхуваше се, че няма да успеят да предупредят Милон. Но може би ще успеят да спрат Еполос! Къде ли се е спотаил?

Юлиан се концентрира единствено върху мисълта къде би могъл да се скрие Еполос. Очевидно се нуждае от удобна позиция за стрелба. Погледът на Юлиан се плъзна над главите на хората в посока към стадиона. В този момент косата му се изправи — съкровищниците! Шествието на спортистите щеше да мине точно край тях. Покривът на някоя съкровищница можеше да бъде отлична площадка за стрелба!

Юлиан веднага се посъветва с приятелите си и децата решиха да тръгнат в обратна посока. Колкото повече се отдалечаваха от центъра на Алтиса, толкова по-бързо напредваха. Заобиколиха тълпата и най-сетне стигнаха до колоните на позора. Атлетите също се бавеха заради тълпата, така че приятелите разполагаха с още малко време.

Юлиан погледна към покривите на съкровищниците. Не видя нищо подозрително! Дали не греши? Усети как кръвта пулсира в слепоочията му. Музиката приближаваше!

Но ето че върху един от покривите се мярна сянка! Юлиан се взря по-внимателно. Зад пиедестала на една от статуите на Зевс се беше свил някакъв човек! Човекът се скри зад статуята, но Юлиан успя да го зърне. Това със сигурност е Еполос! Момчето бързо го посочи на Ким и Леон:

— Тук горе има стрелец! — викнаха в един глас трите деца.

— Къде? Не виждам никого? — обади се един мъж.

Юлиан погледна към краката си и скоро откри това, което търсеше — камък. Взе го и бързо го хвърли към статуята на Зевс.

— Полудя ли? — кресна му мъжът.

Но Юлиан продължи да хвърля камъни. Леон и Ким веднага се досетиха какво цели Юлиан и се присъединиха към бомбардировката. Изведнъж се чу вик. Един от камъните беше улучил стрелеца. Иззад статуята се появи мъж с лък и стрели — Еполос! Той хвърли оръжието, за да не му пречи, и се опита да се спусне от покрива на съкровищницата.

— Хванете го! — извика Ким.

Вдигна се страхотна врява. Няколко яки мъже застанаха около мястото, където Еполос трябваше да слезе от покрива. Дойдоха и стражи.

— Какво става тук? — попита строго един от тях.

Юлиан, Ким и Леон излязоха напред и разказаха всичко. Щом Еполос зърна децата, очите му едва не изхвъркнаха от ужас. Той сведе глава и призна всичко.

— Но идеята не беше моя! — завърши той. — Телестас измисли всичко!

Пред входа на стадиона стражите спряха шествието на спортистите. Приятелите видяха как стражите арестуваха Телестас. Милон се опита да го защити, но приятелите му разказаха за двойната

игра на лекаря. Не само Милон, но и Диотимос, и Филанор бяха потресени.

— Вярно ли е това? — попита тихо Милон.

Телестас едва забележимо кимна.

Милон скръцна със зъби и сви юмруци.

— Остави го! — твърдо каза баща му.

— Какво ще стане с надпреварата с колесници, Диотимос? — искаше да разбере Юлиан. — А с бягането на Филанор? Не трябва ли тези състезания да се повторят?

Диотимос въздъхна.

— Не — отвърна той. — Такава е била волята на боговете. Състезанията не могат да бъдат повтаряни. На следващите игри обаче ние ще победим! А имената на Телестас и Еполос ще бъдат изписани върху колоните на позора.

— Така да бъде, в името на Зевс! А сега искам да се бия! — изръмжа Милон.

Тълпата приветства думите на исполина. И докато стражите отвеждаха злосторниците, стадионът се изпълни до последното място. Приятелите седнаха на трибуната до Диотимос и Филанор. Бащата и синът не можеха да им се отблагодарят. После вниманието на всички се насочи към игрите.

Милон беше по-добър от всякога. Гневът от предателството на Телестас караше кръвта да кипи във вените му. Той се втурна като разярен бик към достойния за съжаление противник.

— Който успее да повали противника три пъти, печели — обясни Филанор на децата. — Всички средства са разрешени. Нямах право единствено да чупиш кости или да хвърляш пръст в лицето му.

Юлиан преглътна.

Милон натръшка противниците си един след друг. За всеки от тях му бяха нужни не повече от няколко минути.

Но ето че дойдоха финалите.

— Сега на братчето ми няма да му е толкова лесно. Следващият му съперник е Колотес. А той е костелив орех — каза Филанор.

Беше прав. Двамата борци бяха еднакво високи. Голите им тела бяха леко приведени и блестящи от пот. Борците стояха един срещу друг и се дебнеха. Милон атакува пръв и посегна към лявото рамо на противника. Колотес избегна атаката и пренесе тежестта на тялото си

върху десния крак. В този момент Милон ритна крака му и Колотес се стовари на земята. Еланодикът присъди точка за Милон. Филанор, Диотимос и децата скочиха на крака с радостни викове.

Колотес се изправи и стремително се втурна към Милон. Опита да го сграбчи за гърлото. С лекота и грациозност, която приятелите изобщо не бяха очаквали от исполин като него, Милон се извъртя, наведе се, хвана Колотес за раменете и за втори път го хвърли на земята. Отново му присъдиха точка!

Вече се виждаше, че Колотес е изтощен. Тежко, като мечок, той запристъпва към съперника си. Милон не изглеждаше притеснен — един ловък финт, една мнима атака, светкавично завъртане и докато Колотес се усети, Милон го хвърли през рамо и борецът за трети път се озова на земята. Състезанието завърши! Тълпата тропаше и крещеше в захлас: „Милон от Кротон“.

Диотимос и Филанор също не бяха на себе си от радост.

— Знаех си — радостно бърбеше Диотимос, — знаех си, че Милон и този път ще успее!

Под оглушителните възгласи на зрителите съдията връчи на сияещия Милон маслинова клонка.

След това всички победители в Олимпийските игри се събраха на стадиона и в тържествена процесия тръгнаха към храма на Зевс. Диотимос, Филанор и приятелите ги следваха.

— Хубаво е, че всичко свърши добре — каза Ким на приятелите си. Все още ѝ беше трудно да осмисли преживяното. Допреди малко отчаяно преследваха коварния стрелец, а сега вървяха след щастливия победител. Всичко ѝ се струваше някак нереално, като че ли внезапно се е събудила от кошмар.

Стигнаха до храма на Зевс. Пред него, на една маса бяха наредени клонки от священото маслиново дърво. Победителите застанаха в редица. Без да бързат, съдиите заеха местата си зад масата. Възцари се тържествена тишина. Тълпата със затаен дъх наблюдаваше заключителната церемония на Олимпийските игри.

Еланодиците свиха венци от клоните. После оповестиха едно по едно имената на победителите и сложиха венците върху главите им. Последва бурно ликуване. А когато дойде реда на Милон, тълпата направо полудя от радост. Малкият венец стоеше на главата на бореца като корона. Изпълнен с гордост, Милон погледна към близките си и

към децата. Ким, Юлиан и Леон видяха, че от очите на великана се стичат сълзи. Милон, колосът от Кротон, плачеше от щастие!

По-късно всички седяха в странноприемницата на хубавата Елипа и празнуваха. Гостилничарката не пропусна възможността да ги обслужи с най-големи почести.

Борецът тъкмо беше свършил четвъртата порция овнешко, галеше Кия, свита в скута му, и внимателно слушаше разказа на приятелите. Те отново и отново трябваше да обясняват как са успели да разгадаят интригите на Телестас и Еполос. Децата предпочетоха да не споменават, че са подозирали и Елипа.

— Вие ми спасихте живота — каза Милон и отпи глътка вино. — Затова искам да ви подаря нещо!

Приятелите го погледнаха с любопитство.

Милон свали венеца от главата си, внимателно откъсна три листенца от него и подаде по едно на Ким, Леон и Юлиан.

— Не можем да приемем — развълнувано произнесе Юлиан.

— Разбира се, че можете — отсече Милон. — Трябва да ги вземете, защото част от победата си дължа на вас!

Беше дълга нощ. Едва призори всички отидоха да си легнат.

Почти всички, защото когато стигнаха до стаичката си, Ким се спря:

— Не мислите ли, че вече е време да потърсим кошарата, от която дойдохме? — каза тя и се прозя.

— Имаш предвид кошарата с овцата, където се озовахме в началото на приключението, нали? — отвърна Леон.

— Да — отвърна Ким. — Игрите свършиха.

Юлиан погледна надолу:

— Жалко, че няма да се сбoguваме с новите ни приятели.

Леон замислено въртеше листото в ръцете си:

— Да, така е, но какво да се прави...

Кия енергично измяука:

— И Кия е на мнение, че е време — настояваше Ким. — Да тръгваме, момчета!

И тя закрачи напред. Първите слънчеви лъчи ги завариха при паянтовата кошара. Влязоха в нея и се озоваха в шеметно тъмен тунел, през който Темпус ги пренесе обратно вкъщи, в Зибентан.

С тях бяха и трите листа от свещеното маслиново дърво.

ПОБЕДИТЕЛЯТ

Три дни след пристигането си в Зибентан приятелите крачеха по неравния паваж на стария град към сладкарница „Венеция“. Кия весело подтичваше около тях.

Грееше слънце и собственикът на салона — мургав италианец, изнасяше на терасата маси и столове. Мъжът се усмихна и се обърна към постоянните си посетители:

— Какво да бъде този път? Може би „Световната купа“? — попита италианецът, който беше голям футболен запаляно.

Леон учудено го погледна:

— Футбол ли? Сега са актуални Олимпийските игри!

— О, нямате проблеми, тази сутрин измислих сладолед и в чест на Олимпийските игри! — бързо отвърна собственикът.

— И какво има в него?

— Шамфъстък, лимон и ягода!

Ким се замисли за момент:

— Това ми е познато. „Световната купа“ не беше ли същото?

Италианецът засия:

— Точно така! Това са цветовете на знамето на моята родина. През 2006 г. спечелихме световното по футбол, а на тези Олимпийски игри ще спечелим най-много медали!

Ким се засмя:

— Ще видим! Ще взема един шоколадов сладолед. А за Кия, моля, чашка с мляко.

Италианецът кимна. Познаваше добре вкусовете на постоянните си клиенти.

Леон и Юлиан също си поръчаха. Когато италианецът се отдалечи, Леон извади лист хартия от раницата си.

— Залаганията ли ще записваш? — през смях попита Юлиан.

— Не — гордо отвърна Леон. — Това е грамотата ми от Националната олимпиада за ученици.

— Поздравления! — зарадва се Юлиан. — Липсва ти само почетният венец!

Ким посегна към раницата си:

— Е, и аз съм се подготвила — каза тя и извади гирлянд от изкуствени цветя. Уви го около един венец, изправи се до стола на Леон и с широк жест постави творението си върху главата на олимпиаеца.

ОЛИМПИЙСКИТЕ ИГРИ В АНТИЧНОСТТА И АБСОЛЮТНИЯТ ШАМПИОН МИЛОН

Олимпия е разположена на гръцкия полуостров Пелопонес, между реките Алфей и Кладей. Археологическите находки показват, че районът бил обитаван още от праисторически времена. Според легендата тук Зевс премерил сили с баща си Кронос^[1], победил го и заел трона му на планината Олимп. В чест на паметната битка и победата на Зевс мястото било наречено Олимпия. Друга легенда разказва, че след като аргонавтите се завърнали със златното руно от Колхида, се заклели във вечно приятелство и решили да изберат най-красивото място в Елада, където да организират атлетически състезания в прослава на Зевс. Поверили тази задача на великия Херакъл. След дълго търсене той избрал място между реките Алфей и Кладей и го нарекъл Олимпия в чест на Зевс Олимпийски.

Както и да е възникнала, древна Олимпия била на особено голяма почит сред гърците. Тук бил издигнат олтар, а по-късно и храм на Зевс. Знае се, че през 10 в.пр.Хр. Олимпия вече била център на култа към Зевс — върховния бог в древногръцкия пантеон. На всеки четири години тук се извършвали празнични жертвоприношения в чест на великия бог. Това били едни от най-големите религиозни празници в Древна Гърция. Те, както повечето религиозни тържества, били съпътствани от атлетически състезания. С течение на времето скромните в началото игри се превърнали в най-известните състезания в Древна Гърция и привличали участници и зрители от целия гръцки свят. За тяхно историческо начало е приета 776 г.пр.Хр., когато за пръв път на мраморна плоча било изписано името на победителя в обикновеното бягане — атлетът Коройбос от град Елис.

Игрите продължавали пет дни и се провеждали веднъж на четири години. По време на игрите войните се прекратявали и воюващите били длъжни да спазват т.нар. олимпийски мир (екехейрия), за да могат състезателите и гостите на игрите да пътуват спокойно. За игрите понякога пристигали над 50 000 гости от всички

краища на Гърция и дори чак от колониите. Организатор на Олимпийските игри в началото бил град Пиза, а след 576 г.пр.Хр. — град Елис. Обикновено от гражданите на Елис били избирани и еладониците — съдиите и организаторите на игрите. Десет месеца преди началото на игрите, те били събирани в специална сграда в Елис, където били обучавани да бдят за стриктното спазване на правилата на игрите.

Най-старата дисциплина била бягането. Състезанията се провеждали първия ден и включвали три дисциплини: стадий — една дължина на пистата, диалос — две дължини на пистата, и долихос — 20 или 24 дължини на пистата. Самата писта била дълга 192 м. Бягането било част и от една от най-предизвикателните дисциплини — пентатлонът (от гр. „пенте“ — пет, и „атлон“ — състезание), който включвал и хвърляне на диск и копие, скок и борба.

Много почитатели имали надбягванията с коне и колесници. Те се провеждали на хиподрума — овална писта, дълга 1200 м. При конните надбягвания ездачът скачал от коня и пробягвал последната част до финала редом с него.

Надбягването с колесници вероятно било най-популярната от всички дисциплини, но и най-опасната. Колесниците с два или четири коня правели 12 или 24 обиколки на пистата. В едно състезание можели да участват до 40 колесници и сблъскванията били неизбежни.

Дисциплините в борбата били три — борба в изправено положение, борба на земята (продължавала по-дълго) и много опасна комбинация от борба и юмручен бой, наречена „панкратион“. Панкратионът продължавал няколко часа, разрешени били всякакви тактики, с изключение на хапане и бъркане в очите. Участниците носели и кожени ремъци с метални гвоздеи, които можели смъртоносно да ранят съперника.

Победителите в Олимпия получавали венец от священото маслиново дърво, растящо пред храма на Зевс и правото да сложат своя статуя в Олимпия. Но истинската награда била самото участие в игрите и славата, съпровождаща победителите. Те били посрещани в родните им места с пищни тържества и церемонии. Победата в Олимпийските игри прославяла града и затова градските власти осигурявали големи привилегии и материални награди на победителите — освобождавали ги от данъци до края на живота им,

осигурявали им пожизнено почетни места в театъра и издръжка от хазната...

Но всичко това се отнасяло само за победителите. Класираните на второ и трето място не получавали абсолютно нищо.

В игрите имали право да участват само мъже, които са свободни граждани и не са осъждани за тежки престъпления. Тъй като подготовката за игрите изисквала много време и средства, участниците били най-вече аристократи, а по-късно и професионални спортисти. Повечето състезатели имали лични тренъори и тренирали усилено часове наред всеки ден най-малко десет месеца преди игрите. Месец преди началото на игрите всички състезатели се събирали в град Елис, където съдиите наблюдавали тренировките и определяли за участие само най-добрите от тях.

Според древногръцките закони жените не били допускани до олимпийския стадион нито като състезатели, нито като зрители. Единствената жена, която можела да наблюдава знаменитите състезания била Деметра — богинята на плодородието.

Освен в Олимпия атлетически игри се провеждали и в много други древногръцки градове, но най-известните били игрите в Делфи — в прослава на Аполон, и игрите в Немейя и Истмия — в чест на Посейдон. Атлет, който спечели тези четири най-престижни състезания, получавал почетната титла „периодонике“.

Борецът Милон от Кротон бил прочут гръцки атлет, живял през 6 в. пр. Хр. Печелил титлата „периодонике“ шест пъти и близо 24 години никой не можел да излезе насреща му в борбата.

Сведенията за живота на Милон са оскъдни. Разказите на древните автори често са доукрасени и преувеличени. Известно е, че е роден в Кротон — един от градовете, прочут с добрите си атлети.

Животът на атлетите в Древна Гърция не бил никак лек. Техните почитатели очаквали от тях да приличат на полубогове, когато излязат на стадиона, затова трябвало да поддържат отлична физическа форма. Времето им минавало в тренировки и пътувания от състезание на състезание. Ежедневните тренировки били тежки и изнурителни. За да издържат на огромните натоварвания, атлетите спазвали желязна дисциплина.

Вероятно и животът на Милон не е бил по-различен. Според някои древни автори негов личен тренъор бил прочутият философ

Питагор, който живял близо до Кротон. Разказват, че една вечер по време на пир, таванът на залата тръгнал да пада. Милон подпрял тавана на плещите си, докато празнуващите, включително и Питагор, напуснали залата. Питагор бил впечатлен от огромната сила на бореца и му станал личен треньор.

Заради нечовешката си сила Милон бил сравняван с Херакъл. Древногръцкият историк Диодор Сицилийски (1 в.пр.Хр.) пише в своята „Историческа библиотека“, че при един сблъсък между град Кротон и съседния град Сибарис през 510 г.пр.Хр. Милон повел гражданите на Кротон и също като Херакъл бил наметнат с лъвска кожа, а на главата си носел Олимпийския венец. Само при вида му противниците, които били многократно повече от гражданите на Кротон, се обърнали в бяг.

Легенди се носят и за огромния му апетит. Според тях той изяждал на ден 9 кг месо, 9 кг хляб и изпивал 10 л вино. Бил толкова силен, че сам пренесъл бронзовата си статуя на победител в Олимпийските игри до Алтиса в Олимпия.

Обикновено гърците приписвали на своите герои героична смърт, която ги приближавала до боговете. Точната дата на смъртта на Милон не е известна. Според древните автори Страбон и Павзаний, които живели векове след Милон, атлетът един ден вървял през гората и видял огромно дърво с поставени в ствола му клинове, за да се разцепи. Милон решил да покаже силата си и да разцепи вековното дърво с голи ръце. Пъхнал ръцете си в образуваната цепнатина и напънал мишци. Но клиновете изпадали и Милон се оказал хванат в капан, с ръце, заклещени в ствола на дървото. Така останал беззащитен и глутница вълци го нападнали и разкъсали.

Олимпийските игри продължили да се радват на огромна популярност векове наред. Те се провеждали до 394 г., когато били забранени от римския император Теодосий I — той смятал, че игрите са несъвместими с християнството.

След забраната на игрите Олимпия постепенно западнала и граденото повече от хиляда години било разграбено, разрушено и запуснато.

В годините на най-големия си разцвет Олимпия представлявала великолепен комплекс от храмове, съкровищници, спортни съоръжения, административни сгради и странноприемници. Най-

святото място се наричало Алтис. То било оградено със свещена ограда — пояс от вековни дървета. Зад оградата били разположени храмът на Хера, построен около 600 г.пр.Хр., Претанеят — квадратна сграда с олтар на Хера, и храмът на Зевс, в който се извисявала прочутата статуя на Зевс, изработена от известния древногръцки скулптор Фидий. На север от тях били разположени повече от десет съкровищници — отделни постройки, в които се пазели съкровищата на светилището, дарени от различни гръцки градове. На изток от тях се намирал олимпийският стадион. Тъй като тренировъчните игрища, странноприемниците и палатковите лагери се разполагали на западния вход на Алтиса, пътят на атлетите до стадиона задължително минавал покрай съкровищниците.

Безспорно най-голямото съкровище на Олимпия била статуята на Зевс, изваяна от Фидий. Тя се смята за едно от седемте чудеса на древния свят. Храмът на Зевс бил колосален — с дължина 64 м и ширина 28 м. Отвън бил богато украсен с колони и релефи, изобразяващи сцени от гръцката митология. Великолепната статуя на Зевс Олимпийски се намирала в централното помещение на храма и смайвала посетителите със своята монументалност. Седналият върху трон Зевс бил висок около 12 м. Древногръцкият писател Страбон отбелязва, че: „Макар храмът да е внушителен, пак оставаме с впечатление, че ако Зевс рече да стане от трона, ще събори покрива на храма“. Тялото на Зевс било изработено от слонова кост, туниката и косата му били от злато, а тронът — от кедрово дърво, инкрустирано с абанос и скъпоценни камъни. Фидий изваял лицето и фигурата на Зевс с изключително майсторство. Лицето на бога изразявало достойнство и благородство. На главата му имало венец на олимпийски победител, през лявото му рамо била заметната златна тога, осеяна с палмови листа. В дясната си ръка Зевс държал малка статуетка на богинята на победата Нике, а с лявата се подпирал на дълъг жезъл, какъвто носели еланоидите. Жезълът бил украсен със скъпоценни камъни, а на върха му бил кацнал свещеният орел — символ на Зевс.

През 394 г. около 800 години след създаването ѝ статуята била пренесена в Константинопол, където сто години по-късно била унищожена при пожар в императорския дворец.

През 395 г. Олимпия и всички събрани в нея съкровища стават жертва на готите, а малко по-късно градът попада в ръцете на

християните и бива разграбен напълно. Градът и светилищата постепенно запустяват. Едва през 1870 г. започват първите разкопки. Днес храмът на Зевс е най-величествената руина в Олимпия.

Съвременните Олимпийски игри са възстановени през 1896 г. по инициатива на барон Пиер де Кубертен. Те се провеждат на всеки 4 години в различни държави по света. Олимпийското движение продължава да носи посланието на древните олимпийски игри — за мир, братство, равноправие и честна игра.

---

[1] Кронос — най-младият от титаните, баща на Зевс. Първоначално бил бог на земеделието, а по-късно бил почитан като „създател на времената“. Времето, през което той управлявал, се смятало за златния век на времената. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.